

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

Amerikan — Sovyet zirvesi için
hazırlık yapıyor. — Gazeteler —

ZİRVE!

*Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...*

BU YIL TASARRUF SAHİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankarada olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbulda olup beheri 50.000 liradır

(Yeni Ajans : 812 — 43)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 13 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Mart 1969

EVLIYA ÇELEBİ HALTETMİŞ!

71 ERKESİN bir şey gider hoşuna... Brigitte Bardot'nun hoşuna aşık değiştirmek gidiyor, haftada bir elbise değiştirir gibi aşık değiştiriyor kadın... Bizim komşu Hasene hanım, kaymaklı ekmeğe kadayfına bayılıyor; günde üç övün yese doymuyor... Güleç yüzlü Faruk Sükan hafiyeliğe bayılıyor: Bir elinde telsiz, bir elinde diktafon emir üstüne emir veriyor polislerine... Süleyman bey yemeye bayılıyor anlaşılan.. Nazmiye hanımın yaptığı köfteleri, dolmaları, hamur işlerini atıştıra atıştıra şışmanlıyor... Mehmet Turgut ile Sadettin Bilgiç'in de takunya merakı olduğu söyleniyor. Bu iki Bakanımız da takunya sesine ve takunyalılara sarmışlar... İsmet Paşa'nın hoşuna giden, satranç oyunu.. Yarım yüzyıldan beri, o taşı kaldır, bu taşı koy.. bıkmadı gitti. Zeki Müren alı pullu elbiselerin birini giyip, birini çıkarmaya gönüllü... Galatasaraylı Metin ile de gol atacak...

Şimdi şu kadar cücuna içinde Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil de gezilerden hoşlanmıyorsa...

Çok mu Allah'a şükür?

Diyorlar ki yeryüzü haritasını açın, gözünüzü kapayıp işaret parmağınızı bir yere basın... Hangi noktaya basmış olursanız olun, bizim Çağlayangil muhakkak bir kere gitmiştir.

Oturduğu yerde oturamıyor bu adam.. Dünyada gezmediği, görmediği yer kalmadı. Gazetelerimiz durmadan yazıyorlar:

- Çağlayangil geldi..
- Çağlayangil gitti..
- Çağlayangil geldi..
- Çağlayangil gitti..

Ne var ki memlekete gelen ve giden yalnız sevimli Çağlayangil'dir. Dövizlerimiz sadece gidiyor, geri gelmiyor. Zaten kıt olduklarına göre giden ve gelmeyen dövizlerimiz için ne yapsak? Dışişleri Bakanımıza yalvarıp yakarsak mı?

— Aman Çağlayangil! Seyahat sevdanı biliyoruz. Helâl olsun senin gibisine bu yollar... Ama artık gitmediğin yer kalmadı: Çin

Maçın'den Amerikasına kadar dünya kazan oldu sen kepçe... Hevesini istediğin gibi aldın. Bâri bundan sonra biraz otursan da Ankara'dan yönetsen işleri... Nasıl olsa her yerde elçilerimiz var, çok önemli ve gerekli bir mesele olmadan dışarı çıkmasan ne iyi olur.. diye kulağını büksek, bir yarar sağlar mı?

Belki de Dışişleri Bakanımız böyle konuşanlara kızacak:

— Be adamlar, içinde yaşadığımız devir hareket devri.. Masa başından politika yapılmaz. Bırakın beni bir yana, dil bilmeyen nice milletvekillerimize bakalın!.. O konferans senin, bu toplantı benim, diye uçuşuyorlar. Her birinin cebinde dövizler tomar, to-

mar... İnceleme gezisi diye bir kulp uydurup Paris'in, Roma'nın, Londra'nın caddelerinde mağazalarında fink atan parlamento üyelerini görmüyor musunuz? Kör mü gözleriniz? Hele Hacı Kasım Gülek'e ne söylersiniz? Vallahi ben Dışişleri Bakanı olarak adamı kıskanıyorum. Meclisin en çok seyahat eden üyesi o... Hacı Kasım daha Dışişleri Bakanı olmadan böyle.. bir de Dışişleri Bakanı olduğunu düşünün, hemen pabucumu dama atar.

Ya Çağlayangil kızıp da böyle konuşursa...

Var mı bir diyeceğiniz?

Ashına bakarsanız, bir seyahat krizi tutmuş parlamenterlerimizi... Gelsin dövizler, hazırlansın

uçaklar, çalsın sazlar, oynasın kızlar... Yoksul Anadolu karanlığın bağrında bin yıllık uykusuna dalmışken Avrupa'nın pırıl pırıl eğlence şehirlerinden birtakım politikacılarımız kaldırsınlar kadehleri:

- Şerefe..
- Şerefe..
- Kimin şerefine?
- Demokrasinin..
- Başka?
- Partimizin..
- Daha başka?
- Kendimizin..
- Hay ağzını öpeyim, elbette kendimizin.

Konferans mı var Brüksel'de, önemli bir toplantı mı var Paris'te, Bonn'da, Roma'da, Londra'da, Newyork'ta? Hemen hazırız:

- İngilizce bilir misiniz?
- Hayır..
- Fransızca?
- İ-h..
- Ne bilirsiniz?
- Biraz Türkçe, biraz kuşdili bilirim, bir de işimi bilirim.

Ne dersiniz, at binenin kılıç kuşananın... bal, tutanın... Oy goygoyculuğunda Anadolu'da parsa toplandıktan sonra Devlet Baba'nın dövizleriyle yabancı ülkelerde kurtlarını dökmeye giden politikacılarımıza çatacak yerde, biz zavallı seçmene çatacaktır:

— Sen arkadaş! akıllanmadıkça, bu politikacılara oy verdikçe, onlar da sandıktan çıktıkça...

Bu işler böyle gider.

AKBABA

✱

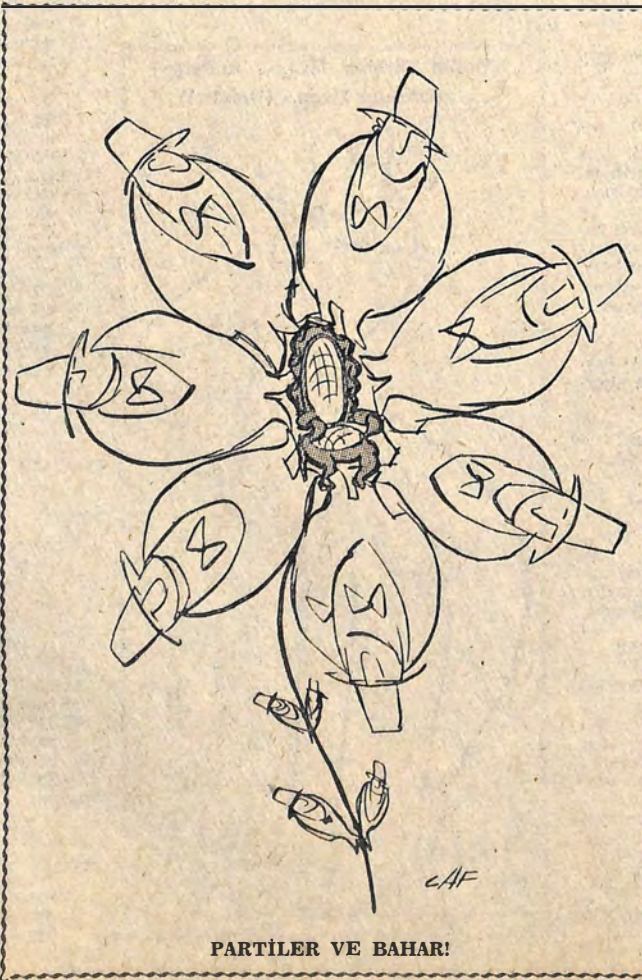
Kıyamet kopar

Birleşmiş Milletlerce hazırlanan bir raporda, dinamit lokumunu andıran dünya gençliğinin sabırsız halinden, kalkınma hamlelerinde yararlanılması istenmiştir.

Aynı zamanda değiliz biz. Zira bildik bileli «Gençlik» vardır ve yine bildik bileli her ülkenin bir kalkınma çabası vardır. Eğer o öfkeli itici gücün toplum kalkınmasına bir katkısı bulunsaydı, şimdiye dek yeryüzünde gelişmiş ülke kalmazdı.

Ne var ki, bazı konularda gençlikten de yararlanılabilir elbet. Örneğin istismal işini pekâlâ becerebilirler. Birbirine dış bileyen iki grubu karşılıklı getirirsin, birine «Welcome», birine «Go home» dedirtirsin, gerisine karışma.

Taş bulan taşa sarılır, sopa bulan sopaya sarılır, silah bulan silaha sarılır, evvelallah yarım saat içinde ne istismalçı öngörülen alan, ne de bir sağlam adam kalır! Yöneticiler ancak, öfkeden yıkım içinde yararlanırlar.

PARTİLER VE BAHAR!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1968 - 1969 Armağanı Yarışması

KİŞİLER (GİRİŞ SIRASIYLA):

Zebaniler — Mübaşir Melek — Yazıcı Melek — Şeytan — Başkan Melek — I. ve II. Yargıcı Melekler — Haberci Melek — I. Politikacı — II. Politikacı — Kaatil — Tüccar — Fahişe — Yobaz — Bıçkın — Bıçkının Dostu — Doktor — Zampara — Karaborsacı — Toprak Ağası — Kumarbaz — Dilenci — Hırsız — Namuslu Vatandaş.

(Genişçe bir salon. Tam karşıya gelen camlı kapıda, «Kıyamet Örgütü, Türkiye Şubesi» yazıları tersten okunmaktadır. Ortalık loştur. Solda yüksek bir kürsü, hemen dibinde mahkeme salonlarında olduğu gibi küçük bir yazıcı masası görürüz. Sağ yanda arkalıksız sıralar vardır. Salon genel olarak çıplak bir görünümündedir. Duvarlarda da hiçbir şey yoktur.

Perde açıldığında iki zebani, kürsünün dibindeki masada pişti oynamaktadırlar. Uzun bir boru sesi duyulur. Zebaniler şaşkınlıkla birbirlerine bakarlardı. Birisi toparlanıp oyun kâğıtlarını çöp sepetine atar. Sonra ikisi de çatallı mızraklarını kaparak camlı kapının iki yanına dikilirler.)

MÜBAŞİR MELEK — (Camlı kapıyı itip girer. Zebanileri görmemiş gibidir. Kanatlarının üzerindeki çiğ tanelerini silkip mırıldanır) Taram taram... İş başına, günahkârlar kaşına...

YAZICI MELEK — (Hemen ardından girer) Dünya dönmüyor artık...

MÜBAŞİR MELEK — Evet. Dolaplar da...

YAZ. MELEK — Çok sürer mi dersin?

MÜB. MELEK — Bilmem. Zaman hakkında fikrim yok ki!

YAZ. MELEK — Burası da biraz kasvetli.

MÜB. MELEK — Işıkları yaksana.

YAZ. MELEK — Fena olmayacak.

(Elektrik düğmesini çevirir. Olgün ışık, önceden karanlıkta kalan köşeleri aydınlatır.)

ŞEYTAN — (Saklandığı sıranın arkasından çıkar) Hoh-hoo... Ben de buradayım.

YAZ. MELEK ve MÜB. MELEK — Şeytan!

ŞEYTAN — (Tırnaklarını kemirerek) Memnun olmamış gibisiniz.

YAZ. MELEK — Uğursuz!

MÜB. MELEK — Elma hırsızı, ne olacak!

ŞEYTAN — (Kuyruğunu toplayarak en arka sıraya oturur) Eey, gösteriler ne zaman başlıyor?

HA ERCİ MELEK — (Camlı kapıyı aralayıp başını uzatır) Dikkat edin, geliyorlar, (Çekilir) (Zebaniler üstbaşlarına çeki düzen verirler. Yazıcı Melek, masasının başına geçip oturur. Mübaşir Melek ise soldaki zebaninin yanında ayakta durur.)

MÜBAŞİR MELEK — Ayağa kalkın.

(Şeytan ve Yazıcı Melek kalkarlardı. Önde Başkan Melek olmak üzere yargıcı melekler girerler. Ağır ağır kürsüye çıkarlar.)

BAŞKAN MELEK — Oturalım.

(Hepsi oturlurlar. Uzun bir sessizlik olur. Şeytan kıkırdar. Başkan Melek düşünceli düşünceli önündeki kâğıtları karıştırır.)

HABERCİ MELEK — (Girer, selâm verir) İlk grup geldi.

ŞEYTAN — Heh... Heh... Heh...

BAŞKAN — Susalım!

I. ve II. YARGIÇLAR — Bil ki söz gülmüşse susmak altındır.

BAŞKAN — Sayın üyeler...

I. VE II. YARGIÇLAR — Ah, bize sayın dedi.

ŞEYTAN — Ukalâ dümbelekleri.

(Dışarıda bir gürültü olur. Mübaşir Melek çekinerek camlı kapıdan bakar.)

BAŞKAN — Yüce buyrukla burada toplandık. Görevimiz, Sezar'ın hakkını Sezar'a vermekten daha zordur. İnsanların bozuk terazilerinin, hillel gramlarının tersine, bizim tartımız şaşmaz olacaktır.

ŞEYTAN — Öyleyse ikiye elli gram kesiver, yağsız yerinden.

BAŞKAN — Susmazsan...

(Dışarıdaki gürültü şiddetle tekrarlanır, başkanın sözünü yarıda keser)

BAŞKAN — (Mübaşir Meleğe) Ne oluyor, bir bak.

MÜBAŞİR MELEK — Şimdi... (Çıkar).

DÜNYA DÖNMÜYOR ARTIK

(Birincilik kazanan bir perdelik oyun)

Yazan: Tğm. Sulhi DÖLEK

Kurucumuz adına düzenlediğimiz «Bir Perdelik Oyun Yarışması»nda birincilik ödülü (2500.— T.L.) kazanan eseri bu sayımızda yayınlıyoruz. Akbaba, «Dünya Dönmüyor Artık» adlı oyunu yazan teğmen Sulhi Dölek'i candan tebrik eder, başarılar diler.

BAŞKAN — Oturumu açıyorum. (Elindeki tüğle kürsüye bir kaç kez vurur)

(Yazıcı Melek, masasının gözünden bir tomar parsömen çıkarır. Diviti hokkaya batırır. Mübaşir Melek girer)

BAŞKAN — Elinizdeki listeye göre ilkin...

(Dışarıda bir gümbürtü olur. Sanki bir şeyler devrilmektedir. Başkan Melek sinirli sinirli camlı kapıya, sonra Mübaşir Meleğe bakar)

BAŞKAN — Nedir mesele?

MÜB. MELEK — Kapının önünde iki kişi var. İmtiyazlı olduklarını, içeri önce alınmaları gerektiğini söylüyorlar. Politikacıymışlar galiba.

BAŞKAN — Telefon alma sıralarını mı beklediklerini sanıyorlar? Söyle onlara, burada imtiyaz nimtiyaz sökmaz.

MÜB. MELEK — Söyledim.

(Dışarıdaki gümbürtü tekrar eder)

HABERCİ MELEK — (Kapıdan) Ahnınsınlar. Bu yüce buyruktur.

BAŞKAN — (Mübaşire) Biri gelsin.

MÜB. MELEK — (Dışarı seslenir) İtişmeyin. Biriniz gelin.

(Politikacıların ikisi birden gülle gibi içeri dalarlar. Biri ince uzun, öteki ise kısa boylu, şişmandır)

BAŞKAN — İkiniz birden değil.

«Bütün Türkiye dâvasını millete omuzlamamız lâzım.» (Demirel)

Yazısız

I. POLİTİKACI — Olamaz sayın Başkan. Birimiz olmadan ötekimiz olamayız.

II. POLİTİKACI — Öyledir. Bizi tek tek düşünmek sağma olur.

I. POLİTİKACI — O olmazsa kiminle didişebiliriz?

II. POLİTİKACI — Kime lâf atabiliriz?

I. POLİTİKACI — Kime çamur atabiliriz?

II. POLİTİKACI — Kime... şey atabiliriz?

BAŞKAN — Yeter! (II. Politikacıya) Sen çık!

I. POLİTİKACI — Doğru, yeter. (II. Politikacıya) Çıksana...

II. POLİTİKACI — Neden ben çıkıyordum?

I. POLİTİKACI — Sana çık dendi.

II. POLİTİKACI — Oya koyalım.

I. POLİTİKACI — Kabul! Sayın Başkan, söz istiyorum.

BAŞKAN — Verdim.

(I. Politikacı kürsünün merdivenlerine yürür)

BAŞKAN — Olduğunuz yerden konuşun. Meclis kürsüsü değildir bu.

I. POLİTİKACI — Öhhö... Şey... Himm...

II. POLİTİKACI — Oh olsun, patla!

I. POLİTİKACI — Kürsüsüz konuşamam. Öhhö... Himm...

YAZICI MELEK — Öh'lerle him'ları da yazayım mı?

BAŞKAN — Yaz. (Politikacılar) Kim çıkıyor?

II. POLİTİKACI — Sandıktan hep o çıkar. Buradan da çıksın.

I. POLİTİKACI — (Meslekdaşına) Sen ne şeytansın sen!

ŞEYTAN — (Arka sıradan) Hadi canım sen de!

BAŞKAN — (Elindeki tüğle kürsüye üç kez vurur) Susalım... Zaten yeteri kadar vakit kaybettik. (Elinin altındaki kitabı açıp bakar) İkinizi birden dinleyebiliriz.

I. VE II. POLİTİKACILAR — Önce ben anlatayım.

BAŞKAN — Can çıkar huy çıkmaz... Ne güzel söz... İnsanlar da ara sıra doğru lâf edebilirlermiş demek. (Kitaba bir daha, da uzun bakar) Savunmalarınızı yapın. (I. Politikacıya) Önce sen.

İkinizi birden dinleyebiliriz.

I. VE II. POLİTİKACILAR — Önce ben anlatayım.

BAŞKAN — Can çıkar huy çıkmaz... Ne güzel söz... İnsanlar da ara sıra doğru lâf edebilirlermiş demek. (Kitaba bir daha, da uzun bakar) Savunmalarınızı yapın. (I. Politikacıya) Önce sen.

II. POLİTİKACI — Olamaz sayın Başkan. Böyle bir...

(Başkanın bir işaretleriyle zebanilerden biri, çatal mızrağının ucunu II. Politikacının kaba-sına hafifçe batırır)

II. POLİTİKACI — Şüphesiz sayın meslekdaşım. Buyurun başlayın.

BAŞKAN — (I. Politikacıya) Başla.

I. POLİTİKACI — Himm... Şey... Öhhö...

BAŞKAN — (Yazıcıya) Yazdın mı?

YAZICI MELEK — Yazdım.

BAŞKAN — (II. Politikacıya) Sıra sende.

II. POLİTİKACI — Öhhö... Şey... Himm...

BAŞKAN — (Yazıcıya) Yazdın mı?

YAZICI MELEK — Kelimesi kelimesine...

BAŞKAN — (Politikacılar) Pekâlâ. Şimdilik bu kadar. Geçin arka sıraya oturun.

(Politikacılar Şeytanın oturduğu sıraya giderler, birer metre araya otururlar)

II. POLİTİKACI — (Fısıldayarak) Bu kez seni matettim.

I. POLİTİKACI — (Fısıldayarak) Sen öyle bil.

BAŞKAN — Susalım. (Mübaşire) Dışarı bir bak bakalım, başka imtiyazlı kimse var mı?

MÜBAŞİR MELEK — Gürültü olmadığına göre yoktur.

(Şeytan, politikacılar bakıp sırtıtmaktadır. Başkan Melek görür)

BAŞKAN — Ciddiyeti bozmayalım.

ŞEYTAN — İyi ya, bozmayın.

BAŞKAN — Sen de bozma.

ŞEYTAN — Bozmam. (Yüzüne ciddi bir anlam verir. Başkan önündeki kâğıtlara eğilir eğilmez de politikacılar nank yapar. II. Politikacı aldırılmaz buna. I. Politikacı ise karşılık olarak dilini çıkarır)

II. POLİTİKACI — (Meslekdaşına, alaylı) Bir harıkaydın. Tebrik ederim Mirabo.

I. POLİTİKACI — Senin de Demostenes'ten farkın yoktu Bravo.

(El sıkışılır, sonra da mendilleriyle silerler ellerini. Başkan Melek kâğıtlarıyla meşguldür)

HABERCİ MELEK — (Kapıdan) Yüce Buyruk: Yavaş gidiyorsunuz.

ŞEYTAN — Boğaz Köprüsü yapılsaydı bu tükaklılık olmazdı.

I. POLİTİKACI — (Keyifli) Demiştin ben...

II. POLİTİKACI — Uyuma şeytana.

BAŞKAN — Susalım, susunuz...

ŞEYTAN — Sussunlar. Şimdi geçelim dilek kipi...

BAŞKAN — (Mübaşir Meleğe) Kaatil gelsin.

II. POLİTİKACI — (Korkarak meslekdaşına) Seni mi tutmuştun onu?

I. POLİTİKACI — Tenezzül etmem.

MÜBAŞİR MELEK — (Çağırır) Kaatil.

(Kaatil girer. Elinde kanlı bir bıçak tutmaktadır. Çevresine kuşuklu kuşuklu bakınıp ceketinin yakalarını indirir)

I. POLİTİKACI — Yanlışlık oldu. Kasap geldi.

BAŞKAN — (Kaatile) Yakı ş. Çekinmen gereksiz. Burada sana ne kimse bir şey yapabilir, ne de sen bizim adaletimizden kaçabilirsin.

(Kaatil, kürsünün önüne gider. Durgun bakışlarını salonda gezdirir)

BAŞKAN — Anlat.

KAATİL — Bir kazadır oldu...

ŞEYTAN — Piyasada bir yığın hap var.

BAŞKAN — Sen karışma.

KAATİL — Şeytana uyduk işte.

ŞEYTAN — Yalan. Âdem ile Havva'd n beri elimi eteğimi çektim öyle işlerden.

BAŞKAN — Söz istemeden kimse konuşmasın.

II. POLİTİKACI — Söz istiyorum.

BAŞKAN — (Sinirli) Vermiyorum. (Kaatile) Kimi öldürdün, neden öldürdün, anlat.

KAATİL — ... ondan sonra muhterem Hâkim, kendimi iyice kaybetmişim. Bir vurdum bir daha vurdum, bir daha, bir daha... Kendime geldiğimde kevgir gibi olmuştu garip. Meraklıları saymışlar. Doksansekiz yerinden vurmuşum tam.

I. POLİTİKACI — Yeni olimpiyat rekoru. Bir altın madalya daha kazandık.

BAŞKAN — (Kaatile) Kapı varken b. cadan girme.

KAATİL — Anlayamadım?

BAŞKAN — Başından başla anlatmaya demek istiyorum.

KAATİL — Çok sinirlenmiştim.

BAŞKAN — Kimdi? Kadın mıydı, erkek miydi?

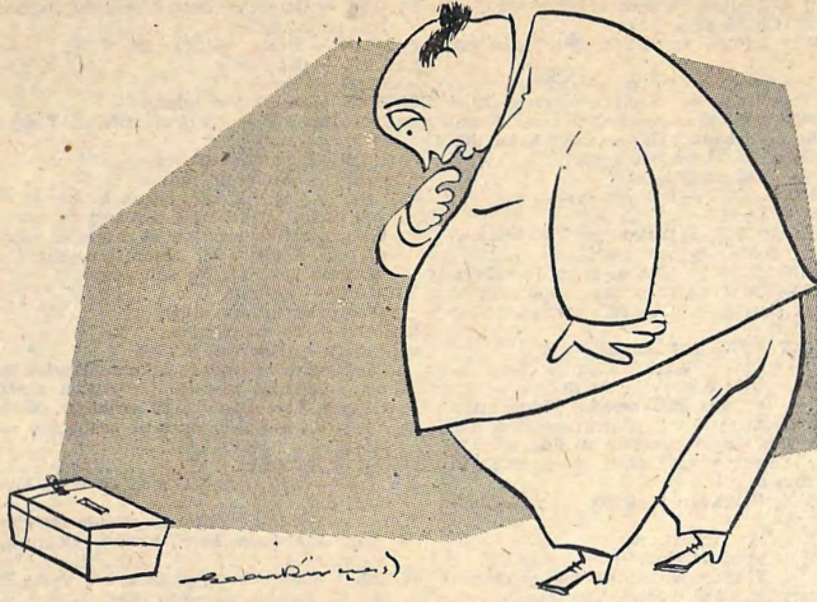
KAATİL — Hiç farkında değilim muhterem Hâkim. Oylesine gözüm dönmüş...

ŞEYTAN — Sapık herif.

BAŞKAN — Ne yaptın sana? Nasıl sinirlendirdi?

KAATİL — Daha ne yapacaktı? Ayağıma bastı. Üstelik kırkdört numara ayağımın üzerinde başka yer kalmamış gibi, geldi de küçük parmağındaki o minicik nasırın üstünde tepindi. O nasıra gözüm gibi bakardım ben. Tabii siz nasır acısını bilmezsiniz.

Seçim Kanunu değiştirilecek. — Gazeteler —

— Bu sandıktan tekrar çıkmak için boyutlarını bize uydurmak lâzım!

BAŞKAN — Yeter. Olayı öğrendik. Savunmaya geç.

KAATİL — Vallahi muhterem Hâkim, ahlâmı ararsanız, ben öyle çabuk sinirlenen biri değilimdir. Öfkeyle kalkanın hep zararlı oturacağını bilirim. Hele o gün keyifli bile sayıldım. Düşünün, sabah ışıık çalarak çıktım kapıdan. Yağmurdan otobüsler aksamıştı. İşime bir saat geç kaldım. Diyorum ya muhterem Hâkim, herkes melek gibi tanır beni.

BAŞKAN — Hadi canım sen de!

KAATİL — Karıma, çocuklarıma bir fiske bile vurmuş değilimdir. Kediyi bile incitmekten çekinirim... Sonra efendim, patronun sözlerini de sineye çektim. Oğlanın okulundan toplantıya çağırılmışlardı. Öyleye doğru izin alıp gittim. Yardım faslı yüzünden biçare bütçemiz amansız bir yara daha aldı. Oradan çıkarken eski bir arkadaşta rastladım. Dert, dert, dert... Başka anlatılacak şey yokmuş gibi... Karısı hastaymış da, kendisi işsizmiş de... Sonunda baklayı çıkardı ağzından: Borç istiyormuş. Yok desen yalan olur. Var, vermiyorum da diyemezsin. Cüzd n çıkarıp avucuna teslim ettim. Bitmez tükenmez sandığım keyfim kaçmaya başlamıştı bir kez. Öğle yemeğinde ekmekten çıkan taşla dişim kırıldı. (Ağzını parmağıyla aralayıp gösterir) Efendim, ben de kötü bir hastalık vardır. Devamlı ilaç ahırım. Yemekten sonra eczaneye gittim. Yok dediler. Dolaştım, dolaştım, ayaklarıma kara sular indi. Sonunda bir bakkalda bulabildim ilacımı. İki misli fiyat istediler.

İstersen verme... Akşam yorgun argın eve geldim. Ev sahibi geçen ayın kirası için gelmiş gündüzden. Mahkemeye verecekmış de bizi evinden attıracakmış... Ellerimi yıkamak istedim, sular kesik... Gazetelere el attım, kan kokuyor... Sinir bastı. Evden dışarı zor attım kendimi. Bir vesait bulana kadar yağmur altında sırılsıklam oldum. Sonra otobüs geldi, bindim. Tıklım tıklım... Hırsımdan öleceğim. O garip gelip de nasırına basınca, o hırsla gırtlığına sarıldım. Sıkıyorum ki boğacağım... Koskoca otobüste bizi ayırmaya çalışan tek kişi yok. Sağdan sold n zart zurt ediyorlar yalnızca... Bir ara zavallı, kulağıma eğilip fısıldadı: «Kurbanlık koyunlara bile bu kadar acı çektiler. Ben zaten kendimi öldürmeye gidiyordum. Elini koynuma sok. Orada bir bıçak bulacaksın. Sevabına...» Düşünmedim bile. Sonrasını biliyorsunuz.

I. POLİTİKACI — Zamane gençleri de çok çabuk alevleniyorlar canım!

II. POLİTİKACI — Alevlenene değil, alevlendirene bak.

I. POLİTİKACI — Böyledir zaten. Herkesi birden memnun etmek imkânsızdır.

BAŞKAN — Susun. (Kaatile) Geç otur şuraya.

(Mübaşir Meleğe) Tuccar gelsin.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

A.P. oy almadığı köyleri ihmal ediyor. — Gazeteler —

Öpülecek eller.....

Kırılacak heller!..

MÜBAŞİR MELEK — Tüccar!

(Tüccar girer. Deve tüyü rengi paltosunun önü açıktır. Bir para destesi ceketinin göğüs cebinde mendil gibi durmaktadır.)

BAŞKAN — Kıyamet mahkemesi önündesin. Saygılı ol. Öntünlü ilikle.

TÜCCAR — İyi ama sayın Yargıcım, burası çok sıcak.

KAATİL — Cehennem yakın, ondandır.

BAŞKAN — Bir de seninle uğraşmayalım. (Elini dudaklarına götürüp sus işareti yapar. Kaatil önüne eğer başını. Tüccar düğmelerini ilikler. Boyundaki atkayı düzeltir.)

BAŞKAN — (Tüccara) Anlat.

I. YARGIÇ MELEK — İzin verirsiniz...

BAŞKAN — Evet?

I. YARGIÇ MELEK — Dinleyiciler söze karışmasalar... Zaman kaybediyorsunuz.

II. YARGIÇ MELEK — Ben de bunu diyecektim.

BAŞKAN — Belki haklısınız ama, unutmayın ki, gerçek şimşegi, düşüncelerin çarpışmasından çıkar.

I. VE II. YARGIÇ MELEKLER —

Başkan Melek bizden iyi bilir
Öyle diyorsa bil ki öyledir.

TÜCCAR — (Uykuda gibi konuşur) Piring, maloluş 275, satış 475... Zeytinyağı, maloluş 450, satış 800... Sucuk, maloluş 10 lira, satış 19 lira... Kazanç yüzdesi genel olarak 80 ile 90 arasında değişir.

BAŞKAN — Gerçekten böyleyse pek pahalılık yokmuş.

TÜCCAR — Ben toptancıyım.

BAŞKAN — Biraz da kalitelerden bahsetsek?

TÜCCAR — (Yine uykuda gibi) Piring, yüzde yirmi kuşyemi, yüzde on taş, yüzde beş ila sekiz çöp vesaire, yüzde on ila onbeş buğday, mısır ve diğer tahıllar, geri kalanı da sahinden piring... Sucuk; yüzde altmış mübarek eti, yüzde on baş eti, yüzde yedibuğuk işkembe, bol baharat, biraz da sığır eti...

BAŞKAN — Mübarek dediği nedir?

I. YARGIÇ MELEK — Dayanıklı, vefakâr, uzun kulaklı bir hayvan.

TÜCCAR — Zeytinyağı; yüzde onbeş gres, yüzde yirmi makine yağı, bir miktar sülfürik asit, geri kalanı, inanmayacaksınız ama gerçek, zeytinyağı...

BAŞKAN — Sen ne biçim tüccarsın?

TÜCCAR — Pek iyi olmayan bir türden...

BAŞKAN — Güzel, demek hatanı kabul ediyorsun?

TÜCCAR — Evet. Çok insafsız davrandım. Daha çok kazanç sağlayabilirdim.. Bazıları gibi...

BAŞKAN — Söyleyecek başka sözün var mı?

TÜCCAR — Tereyağına ihtiyacınız olursa birini yollayın bana. Sizin için elimden gelen kolaylığı gösteririm. Hatta maliyetine bile veririm. Yabancı değilsiniz.

BAŞKAN — Bu anlattıklarından sonra ne cüretle?... Otur... Şimdi sıra...
(Salon birden kararır, başlangıçtaki loş hali ni alır)

BAŞKAN — Ne oldu?

MÜBAŞİR MELEK — Elektrik kesildi. Vukuatı adiddendir.

(Yazıcı Melek, masasının gözünden çıkardığı mumları kürsünün üstüne ve salonun bir kaç yerine diker ve yakar. Oyunun bundan sonrası mum ışığında geçer)

BAŞKAN — Şimdi sıra... Şeyde... (Mübaşir Mele-

ği yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldar) Gelsin.

(Mübaşir Melek çıkar. Az sonra aşırı süslü, açık giyimli bir kadınla birlikte girer)

FAHİŞE — Gerçekten bana ihtiyaç duyduğunuzdan emin misiniz?

BAŞKAN — Evet... Ne iş yaparsın?

FAHİŞE — Çalışırım.

BAŞKAN — Nerede?

ŞEYTAN — Marika'nın evinde.

YAZICI MELEK — (Başkan Meleğe) Yazayım mı?

FAHİŞE — İster yaz, ister yazma...

BAŞKAN — Savunmanı yap.

FAHİŞE — Sayın Yargıç, inanın ki hiç suçum yok benim bunda. Daha onaltıncı baharında bir gonca iken kaba bir el dalımdan kopardı beni. Koklayıp bir kenara attı. Sonra da herkesin kokladığı bir gül oldum...

BAŞKAN — Geç otur.

(Fahişe ön sıraya oturur)

BAŞKAN — Yobazı çağırın.

MÜBAŞİR — (Dışarıya) Sen gel.

(Yobaz girer. Bir elinde doksan dokuzluk tesbih, ötekinde meşeden bir baston vardır. Cüppeli, kara sakallı, yeşil sarıklıdır. Yürür. Fahişenin önünden geçerken bastonunu sallar)

YOBAZ — Kahpe...

ŞEYTAN — Lâf aramızda, fena da değil hani, değil mi?

YOBAZ — (Başkan Meleğe) Esselâmün aleyküm.

BAŞKAN — Aleyküm selâm. Konuş... Doğru konuş ama...

YOBAZ — Allah bilir ya, günahsız kul olmaz. Bizim de günahlarımız oldu elbet. Herkes kötüye kullanacak bir şey buluyordu. Biz de dini doladık dilimize. Dilediğimiz yana çekip uzattık. İşimize geldiği şekilde yutturduk onu. Halkın bilgisizliğinden faydalanıp suratımıza çevirdik. Hep bu kör gırtlak yüzünden. Kursak kavurgasını arıyor. Eh erkekliğimize de erkeğizdir...

FAHİŞE — Hadi oradan yağ tulumu.

YOBAZ — Allah belimize güç vermiş. Olmadan olmuyor. Daha başka günahlarımız da oldu. Nice bilgili adamın kanına girdik. Yalanlar söyledik. Cami yaptıracağız, diye halkı soyduk. Yurdu okulsuz bıraktık. Cezamızı neyse razıyık. Allahın dediği olur.

BAŞKAN — Allahın dediği sen söylemeden de olur. Otur... Biçkin gelsin.

MÜBAŞİR MELEK — Biçkin!

(Biçkin, kolundan tutup sürüklediği dostuyla içeri girer. Kadının yüzündeki beş parmak izinden az önce dayak yediği anlaşılmalıdır. Göz yaşları suratındaki boyayı eritmiş, ağzını kenarına doğru yol yol akıttır. Yürürler. Biçkin, fahişenin yanından bir makas alır geçerken)

BIÇKIN — Ye beni yavru!

FAHİŞE — Pis eşek! (Biçkinin yüzüne dikkatlice bakar) İşte sayın Yargıç, beni baştan çıkaran, bir gül goncasıyken solduran terbiyesiz buna benziyordu.

BIÇKIN — Hadi oradan sürtük Reiz bey, bu parçayı önceden hiç görmedim ha! (Fahişeye) Hem bence sen gülden çok devedikenine benziyorsun. Koklayan burundan olur.

FAHİŞE — Devedikenini senin yanındaki gibi olur. Sen de az midersiz değilmisin hani.

BIÇKININ DOSTU — (Burnunu çekmeyi bırakır. Ellerini beline dayar) Kokmuş... S nin aynayla aran iyi değil galiba...

FAHİŞE — Kanımı beynime çikarma. Saçlarını bileğime doladığım gibi yolunmuş tavuğa çeviririm seni. Elimden toplum polisi bile almaz...

BIÇKININ DOSTU — Hele bir dene...

BIÇKIN — (Bıyıklarını burarak) Ulan eksik etekler, düşük çenelerinizi toplamazsanız ikinizi de ayağımın altına alır, paspas gibi çiğnerim.

(Kadınlar korkup susarlar. Başkan Melek elindeki tüğü kürsüye vurur)

BAŞKAN — Nezaket...

FAHİŞE — Yedi numarada.

BAŞKAN — Nezaket, her şeyden önce gelir. (Biçkine) Yalnız seni çağırdık. Bu kadını neden getirdin?

BIÇKIN — Ah, Reiz bey, sen bu kaltağı bilmezsin. Dışarda bıraksam hemen kafamın iki köşesi kaşınmaya başlardı. Dakkasına kalmaz birini buluverirdi. İşi de uzatmazdı öyle ha. Hemen kapının önünde köpekler gibi...

BIÇKININ DOSTU — Beni çok yanlış tanımissin.

BAŞKAN — Uzatmayın işte. İki çıplak bir mama yarışı. Bulmuşsunuz birbirinizi. Geçin oturun. Başka bir şey söylemeniz yersiz.

(Onlar yerlerine geçerken, dışarda konuşmalar olur. Haberci Melek kapıdan başını uzatır)

HABERCI MELEK — Amerika büromuzdan yollamışlar. Ashında burada yargılanması gerekmiş ama, kıyamet sırasında bir Amerikan hastanesinde çalışıyormuş. (Doktoru içeri salar)

DOKTOR — (Gözlüklerini düzelterek) Ak, sorry... Amerika'dan uçakla geldim ama, nasıl derler, air-port... Well, hava alanından buraya gelmek çok uzun sürdü. Traffic was so heavy. Sorry, sorry again...

BIÇKIN — Ben de senin!

BAŞKAN MELEK — Amerika'da ne işin vardı? Neden yurtdında çalışmadın?

DOKTOR — Bunu anlamıyacak ne var my Dear Judge? Çalıştığım Amerikan hastanesinde elimde üçbin Amerikan dollars geçiyordu. Türkiye'de ise bin ikiyüz Türk lirası teklif etmişlerdi Eey, siz olsanız ne yapardınız?

BAŞKAN — Soruları ben sorarım burada.

DOKTOR — Sorry sir. Özur dilerim.

BAŞKAN — Affettim. Başka diyeceğin var mı?

DOKTOR — Sonra Amerika'da daha geniş laboratuvar olanaklarına sahiptim. Eğer kıyamet kopmasaydı, insandan insana ilk kafa transplantation —nasıl derler— nakil, evet, naklini yapacaktım. İnsanlığa hizmetim dokunacaktı.

BAŞKAN — Ya yurtdındaki hastalar? Onlar insanlığın bir parçası değil mi?

DOKTOR — Well... Himn...

BAŞKAN — Vel'i mel'i yok. Geç otur bir kenara.

DOKTOR — (Kaatilin yanına ilişirken) Just like park banches.

KAATİL — Doktor bey, bana nasırıma basan adamı hatırlatıyorsunuz.

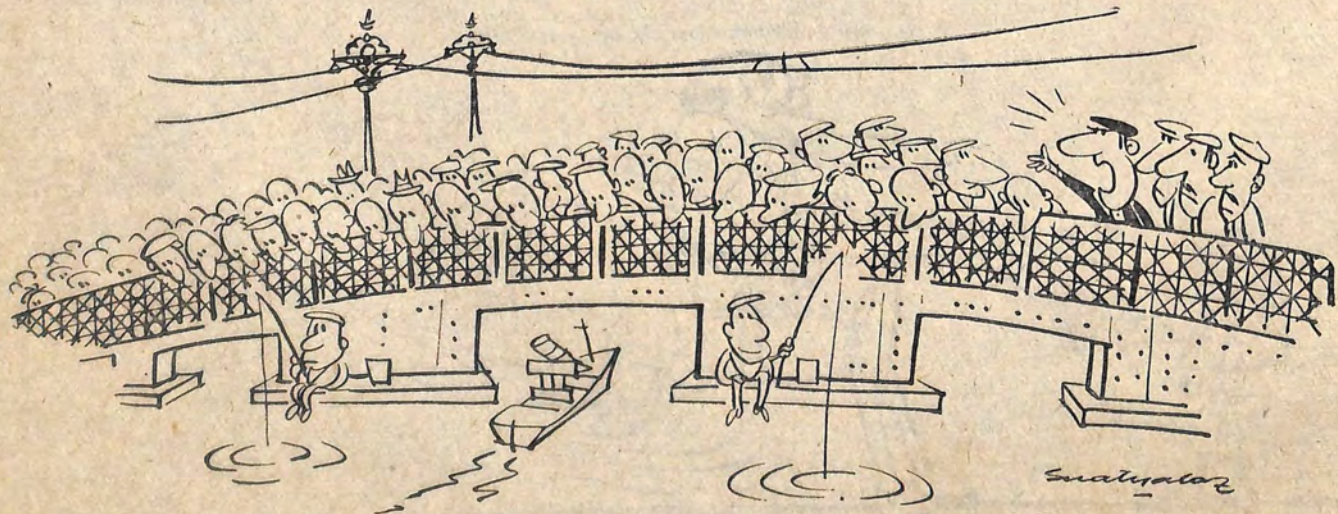
Tğm. Sulhi DÖLEK

Deniz Harb Okulu

Heybeliada/İstanbul

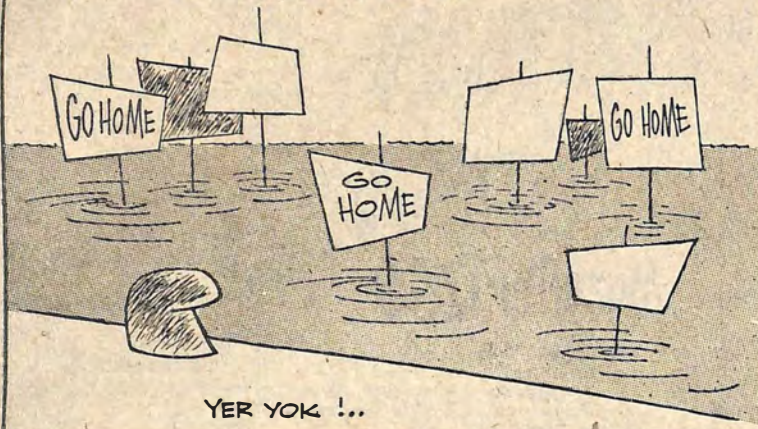
(Sonu gelecek sayıda)

Gizli işsizlik artıyor. — Gazeteler —

— Lütfen ilerleyelim beyler, gelenler var!..

- 6. Filonun İzmir ziyareti ertelendi -

YER YOK !..

- Aya gitmenin basit bir seyahatten farkı kalmayacak -

YAZISIZ

- Memurlar yirmi sınıfa ayrıldı -

BİRİNCİ SINIF

YİRMİNCİ SINIF

- Kara nakil vasıtası gelirlerinden yüzde on vergi alınacak -

YAZISIZ !..

BİLMEM aynı dert sizin de başınızda var mıdır? Ben kabuslarımda sık sık belâlı yaratıklarla boğuşurum.

Aslan, kaplan, kurt, ayı falan gibi «yirtici» tanınan canavarlarla dalaşmak o kadar sinir bozucu olmuyor. Nihayet işin ucunda tırnakla yahut dişle «yirtilmek» var. Eh, benim de elim armut toplamıyor ya! Canavar beni haklamaya çalışırken ben de onun gırtlığını sıkabiliyorum hiç değilse.

Ama bir de bambaşka, ne idüğü belirsiz canavarlar çıkıyor karşıma ara sıra kabuslarda. Kemiksiz, şekilsiz, ahtapotumsu şeyler.

Bunlar ne ısırtıyor, ne tırmalıyor, ne de kolayca görülecek ve anlaşılacak başka bir tarzda cepheden saldırıyor. Kaygan, ılık, bunalıcı bir temasla insanı her taraftan sarıp canını emmeye çalışıyor bu meretler.

O türlü saldırıya karşı kolay bir savunma da yok.

Sopa diye uzandığınız nesne bir de bakıyorsunuz ki canavarın kollarından biri.

Ağaca çıkıyorsunuz. Meğer o da dev yaratığın bir parçasıymış; eğilip bükülerek sizi dişsiz bir ağzın iğrenç karanlığına yaklaşıyor.

Kaçıp bir mağaraya sığınmıyorsunuz. Kovuğun girişi birdenbire daralırken yumuşacık duvarlar sizi sıkıştırıp hazmetmeye koyuluyor.

Böyle kabusların maçırlarından dişlerin çaresizliğin dehşetiyle kenetlenmiş, öfkeden sarsılarak uyanıyorum...

İşin kötüsü, uyanmak da kâr etmiyor. Çünkü o kabusun danışkası gerçek hayatta var.

İki ay kadar önce sizlere ge-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

VICİK VICİK

çen ilkbaharda Fransa'da çürük düzene, sömürüye ve saya saya bitiremedikleri çeşitli adaletsizliklere karşı ayaklanan gençlerin istemiyerek aldıkları sonucun acıplığından söz etmiş, «Başını Amerika'nın çektiği emperyalizmi ezceğiz» diyenlerin Fransız maliyesini sarsarak doları frank saldırısından kurtarmalarındaki kader cüvesini belirtmiştim.

Hinoğlu hince bencilik ağırları dünyayı öylesine sarmış ki, insan hayatını, kötülüklerden temizlemeye çalışırken her memlekette her ülkücü her gün o biçim açmazlara düşme tehlikesinde.

Aydınlar çok ilericiler görünen bir derneğe üye yazılıp ellerinden gelen yardımı yapıyorlar. Yıllar sonra meydana çıkıyor ki o dernek aktif ilericileri işleyip rahat rahat «inceleyebilmek» için gizli polis parasıyla kurulmuş.

Savaşlara karşı çıktığı ve savaş vurguncularına çatığı için pek beğendiğiniz bir cazeteye a-bone oluyorsunuz. İşin içyüzünü bilenler burnunuza güliyorlar:

— O gazetenin sahibi savaş uçakları, füze parçaları, napalm vesaire üreten birçok şirketlerin de başlıca hissedarlarından. Savaş araçları yapıp ordulara, savaş düşmanı gazete basıp aydınlarla satır.

Grevleri başarıya ulaştıran bir işçi liderini alkışlıyorsunuz. Za-

manla anlaşılıyor ki herif patronların adamı; üretimi kısmak o ara onların işine geldiği için grevi başlatmış ve namuslu bir mücadele ile koparılabilecek ücretlerin çok altında şartlara razı olmuş.

Amerika'nın namuslu gençleri, ülkücülüğü yitirmemiş aydınları, bir de yürekli zencileri dünyadaki haksızlıklara karşı savaşmakta kimseden geri değiller. Şakası yok: yer yer ölümü göze alarak kavgaya giriyor ve göze aldıkları bedeli de ödüyorlar.

Üniversitelerde, sokaklarda, alanlarda «anarşistler» ile sık sık dövüşmek zorunda kalan polisin bir gösterisini seyrettim bu hafta. «Asayiş koruma» alanındaki son yenilikleri sergilediler.

Neler yok, neler!

«Müz kabuğu» adını verdikleri bir çeşit sıvı var; döküldüğü yeri bir anda o kadar kayganlaştırıyor ki üstünde yürümenin imkânı kalmıyor. Bu sıvıyı kalabalığın ayağının altına doğru sıkıyorsunuz ki millet birbirinin üstüne yığılıp başlıyor debelenmeye.

Ondan sonra gürhunun üstüne yeni icat gazlardan birini püskürtüyorsunuz. Bunlardan bazıları insanları bayıltıyor, bazıları aptallaştırıp uysallaştırıyor, bazıları da «beynini büküyor». Uysallaşanlar yere dökülmüş armut gibi toplan-dıktan sonra kuzu kuzu polis arabalarına dolduruluyor, sırta-

rak kodesi boyluyorlar. Beyni bükülenler ise her şeyi korkunç görüp paniğe kapılıyor, üstlerine bir çocuk bile yürüse kaçmaya çalışarak birbirlerini eziyorlar.

Bu gazların atılmasında kullanılan el bombaları da yeni ince-lıklere kavuşturulmuş: Bir tipi var ki kurban kişiler tarafından yerden alınıp tekrar polise fırlatılmasın diye deliklerinden ateş fışkırtarak gidiyor, yerden dört metre havaya sıçraya sıçraya yamıyor, sonunda da patlıyor.

İsyan bastırma tanklarında ve helikopterlerinde kullanılan bir çeşit canavar düdüğü yeni silâhların en gaddarcası. Kendi kulakları özel koruyucularla tıkanmış polisler bu belâyı öttürmeye baş-ladılar mı civardaki bütün insan-lar gürültüden yerlere yuvarlanıp kıvrana kıvrana haykırıyorlar.

Seyrederken birden aklıma geldi: bütün bu cici oyuncakları kimler yapıyor, ne miktarda ve kaç satışları? İşte biraz araştırınca bulduğum rakamlar: «Asayiş koruma» endüstrisinin 1968 yılındaki satış toplamı 13 milyar 320 milyon Türk lirasının üstünde. (Şaşılacak bir şey değil; çünkü bir tek helikopterin fiatı bizim paramızla bir milyon liradan fazla.) Bu alanda iş gören şirketlerin New-York borsasında alınıp satılan hisse senetleri geçen yıl ortalama yüzde altmıştan fazla değer kazandı.

Feleğin işine bakın. Para babalarının sömürücülüğüne karşı çıkma niyetiyle sokaklara dökülenler yine hangi ekmeklere yağ sürüyorlar!

Bu utamak bir örnek. Ama genellikle bu çağda irili ufaklı ahtapotlarla boğuşanların ahtapot anatomisini çok iyi tanımaları gerek.

REFİK ERDURAN

HİÇ aklıma gelmezdi Paşa'nın ahçısıyla o köyde karşılaşacağım. Yanımdaki arkadaşım, parlak çizimleri, düzgün taranmış saçları, burma bıyıklarıyla kahvenin köşesine Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri gibi kurulmuş olan Cafer'i göstererek:

- Ahacık bu işte Paşa'nın ahçısı, dedi.

Kahveye girdik. O, her sorulan şeye şaşı gözlerini oynata oynata cevaplar veriyordu. Köylülerden biri:

- Ee Cafer gardaş, demek Paşa'nın yanından çıktın he? deyince, Cafer, bıyık altından gülererek:

- Ne sandınız ya, yoğunam izinli mi sanıyordunuz beni? dedi. Paşa'nın yanından temelli çıktım.

- Ülen hiç öyle bir gapı bırakılır mı be? Heç akıl yok vallaha sende.

- Paşa çok yalvardı yakardı, üle Cafer, senin yaptığın gabak dolmasını heç bi kimseler yapamaz, üle etme be, bak gabak mevsimi de geliyo, gel vezfene devam et, dediyse de, ben, ı-ıh Paşam, artık yetti, bu yaşa dek sizin ahçılığınızı yaptım, artık bundan kelli istirahat edeceğim, dedim.

- Ulan eşşek, dedi, ihtiyarın biri, belli mi olurdu, bu seçim bi bakmışsın Paşa gazanvermiş, olmuş bi reysicumhur, olmuş bi başbakan, ulan o zaman sırtın yere gelmezdi bel

- Üle emmi, Paşa'nın biz başbakanlığın da gördük, reysicumhurluğunu da. Sağolsun Paşam, devlet memuru gibi bize üç yıldı bir zam yapardı ama, «Paşam zammı acık fazla dut» dediğimiz zaman, «Ee Cafer görüyorsunuz ki muhalefeteyiz, hele bi iktidara geçelim, o zaman sana da üç beş gurus zam ederiz» derdi...

Ihtiyar tekrar:

- Amma heç eyi etmedin Paşa'nın ahçılığınan çıkmaknan, dedi. Kim bişiyor şimdi yimeğini, Ecevit mi?

- İlâhi emmi, Ecevit bilse bilse yalnız salata yapmasını bilir. Ne biliyim ben herhal dutmuşlardır bi ahçı. Hem yeni bi şofor, hem yeni bi bahçıvan.

- Üle yoğunam siz toptan mı istifa ettiniz?

- Onun gibi bişey emini!

- Zaten Paşa'nın şansızdır gardaşım, bi bakarsın Paşa'nın sağı solu bi anda bomboş galıvermiş, yine bi bakarsın Paşa'nın sağı solu bi anda doluvermiş Eee, pekiyi, onların derdi ne idi de ayrıldılar?

- Hizmetçiler de ayrıldılar emmi!

- Üle dıme! Allah gorusun, yoğunam hanımı da mı ayrıldı?

- Yok emmi, Paşa çok sever hanımını, hanımı da çok sever Paşa'sını. Bi keresinde hanımefendi Paşa'ma bi gazak örüyordu... Hemi de o Gıbrıs'ın en garışık günlerinde... Paşam Gıbrıs'a çıkınca, üstümesin diyerekden bu gazağı geyecekmiş... Paşam dutar yünü, hanımefendi örer gazağı. Aşşadan cevap gelir:

«Paşam çizimleri pençelettik hazır!»

Yukardan cevap gelir:

«Eyi ya, gazak bitmedi daha!»

Aşşadan cevap gelir:

«Paşam çizimleri boyattık hazır!»

«Eyi ya, gazağın golu bitmedi daha!»

Dimem şu ki, Paşam bi kez o zaman gızdı hanımefendiye:

«Şu gazağı zamanında bi bitirseydin hanımefendi, ben çoktan çıkmışdım Gıbrıs'a» dedi. Allah vekil, Paşa'mın ondan başka heç garardığını görmemişim hanımefendiye. Paşam biraz sovu almaya görsün, kekik yağları sürer, şişeler çeker... Allah ağızlarının datlarını heçbi zaman pozmasını!

- Pekiyi, dedi ihtiyar, siz şimdi hepiniz toptan istifa ettiniz, bunun helbette vardır bi sebebi?

- Heç olmaz olur mu emmi?

- De hele!

- Şirket guracağız.

- Otopos şirketi mi?

- Yok be emmi, bu şirket öyle bi şirket olacak ki, şayet arkadaşlarla gonaşduğumuz gibi işler rasgiderse, zengin olmak işden değil.

- Ha ağnadım, Paşa'nın eski ahçısı burada diyerekden Angara'nın tam orta göbeğinde bi aşhane açacaksınız.

- Değil be emmi değil... Nasıl da belli heç gazata okumadığınız. Meselâ şimdi tilm gazatalar şu Tak-sim olayından sonra Paşa niye heç gonaşmadı diyerekden vir ha yazıp çiziyorlar değil mi? Ama biz Paşa'nın neden gonaşmadığını biliyoruz.

- Neden gonaşmuyor?

- Yoo, şimdi biz bunu söylersek vallaha billâha ekmeğimizinizden oluru be.

- Üle zaten olmuşunuz ekmeğininiz-

den, hepiniz işden çıkmışsınız ya, deyiver getsin.

- Öyle ekmek değil be emmi.. Paşa gonaşmaya gonaşacakdı amma, bi gete Ecevit geldi...

- Eee?

- Yahu emmi, n'olur sorma be, sona arkadaşlar bana gızarlar be!

- De üle de!

- Ecevit dedi ki, «Paşam hele bu işde biz heç gonaşmayalım, bakalım millet ne diyecek?» dedi.

Paşam dedi ki:

«Oğlum Ecevit, dur ben bi —Her yer garanlılık, pürü nur o mevki— deyim?»

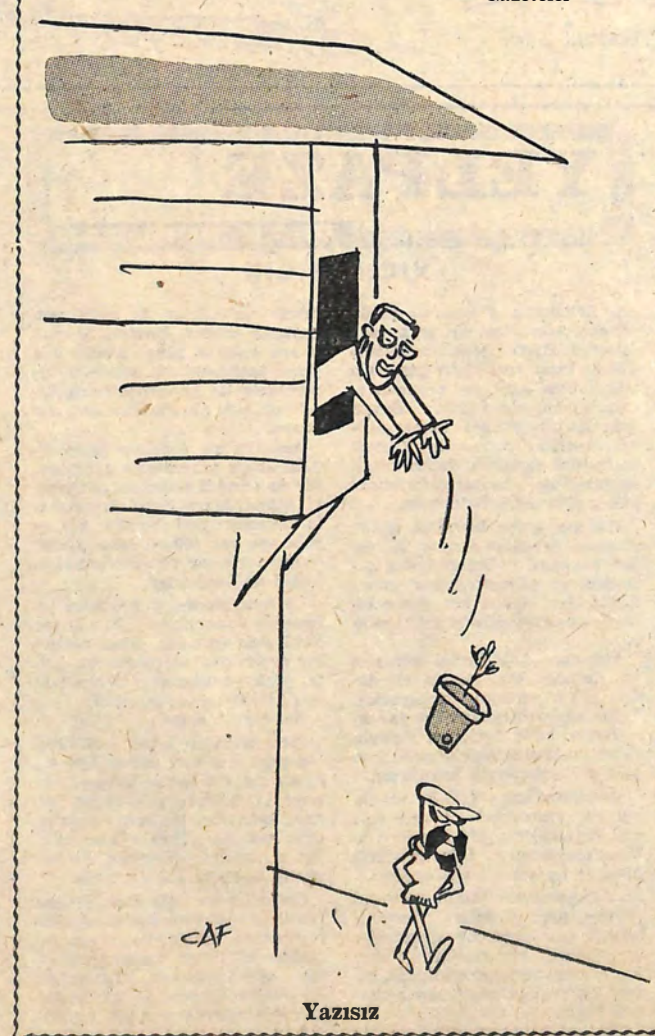
Ecevit:

«Paşam, bi kere de benim dediğim ossun» dedi.

«Oğlum Ecevit, ölese bırak çık-

T. Feyzioğlu, «Türkiye'de sakı sosyalistleri var» dedi.

— Gazeteler —

Yazısız

yım şu gazatacıların önüne, arka arkaya iki kez öhhö öhhö diye öksüreyim.»

«Paşam gelin öksürmeyin de hapşırın!»

«Eyi amma oğlum Ecevit, ben hı dendiği zaman hapşıraram ki!»

«O zaman biz de, gazatacıları gapıda bekletir, hapşıracağınız zaman içeriye dikanız» dedi... Ya işte böyle...

Ihtiyar sordu:

- Pekiyi, Paşa hapşırıldı mı?

- Demem!

- Ulan de, deli pozuk.

- Demem vallaha emmi, sona arkadaşlar gızarlar.

- Şofor, bahçıvan, uşak, hizmetçiler ha?

- Heyya, onlar.

- Niye gızınlarınmış?

- Biz şimdi onların ortağız emmi.

- Ne ortağı?

- Yayın ortağı.

- Ekmek çarpsın ki heç bi şey annamadım.

- Annamazsın emmi. Sen Metin beyi tanıyor musun?

- Şu futbolcu Metin diyorlar, onu mu?

- Deel emmi, Akisci Metin.

- Gamyon akisi mi?

- Deel... Dergi Akisi... İşte o Metin bey, bizim Paşa'nın damadı olur. Böyle bizim Paşa gibi gayınpeder doslar başına.

- Çok mu sever damadını?

- Hem de nasıl? Aradan altı ay geçmez, Paşam:

«Metin al gel kağıdı kalemi, yazalım bakalım şu bizim altı aylık hayatı» der. Sonra Metin bey, oturur Paşa babasının dizinin dibine, Paşam söyler o yazar, Paşam söyler o yazar, Paşa'mın yorulduğu yerde Metin bey kendi söyler, kendi yazar. Sonam alır bu kağıtları, götürür gazatalara verir. Daha sonra da kitap yapar satar... Biz dedik ki arkadaşlarımız, yahu dedik, tüm parayı Metin bey kazanacak değil ya, biraz da biz gızanalım, dedik. Bizim şoforum eli galem dutar:

«Ulan, dedi, siz söylersiniz, ben yazarım. Sona satarız gazatalara, Allah bin bin bereket versin, buluruz yolumuzu, dedi.»

İlkin ben anlatacağım: «İsmet Paşa'yla 21 Yıl», Sonra şofor anlatacak: «İsmet Paşa'yla 17 Yıl», daha sonra uşak anlatacak: «İsmet Paşa'yla 15 yıl»... Sona ötekiler... Ya anladınız mı şimdi? Ben bir de «Buharlı Günlere» anlatacağım.

Allah Paşa'ma bin bin ömürler versin...

Muzaffer İZGÜ

✱

Günün birinde...

Bilim adamları açıklıyor: «Yakın bir gelecekte Ay'a gitmenin, basit bir geziden farkı kalmayacak.»

Haydi hayırlısı... İnsanlar sinemaya gider gibi Ay'a gider, Bursa'ya uçar gibi Merih'e konar, plaja gider gibi soyunur dökünür, gidip güneşte yanar.

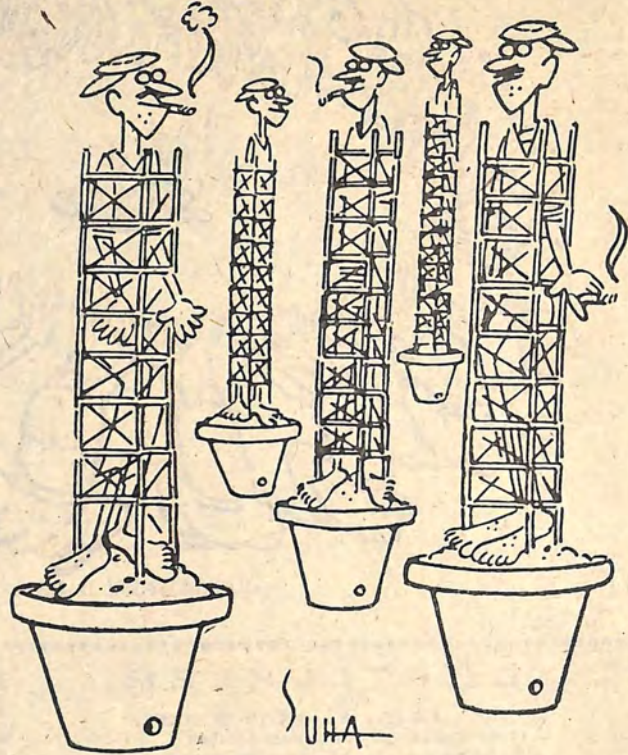
Önceleri organ nakli de önemliydi ama sonunda çelik çomak oynayan çocukların ellerine kadar düştü. Bir kaç kalb naklinden sonra Doktor Barnard da uzay araştırmaları yapan bilim adamları gibi konuşmuştu: «Yakında insandan insana organ nakletmenin, basit bir bademcik ameliyatından farkı kalmayacak!»

Netekim oldu. Desenize yakında gezegenlerin de dünyadan bir farkı kalmıyacak!

Mübarek insan ayağı... Değdiği yerde huzurun kökünü kurutuyor!

Memur maaşları en az 750 lira olacak. — Gazeteler —

Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ

Aranıyor!

Boğaz Köprüsü ile çevre yollarının ihaleye çıkarılması için kredi aranıyor.

Seçim Kanununu yenilemek için çare aranıyor...

Anayasa Nizamını Koruma Kanununu çıkarmak için formül aranıyor.

Denk bağlanan, denk bağlandığı için de garanti açık verecek olan bütçenin açığını kapatmak için zam yolları aranıyor.

Ellerimizde birer fener, Diyojen gibi düştük yollara anlayacağınız. Kimimiz öntümüze gelenin kapısını çalıyoruz. Kimimiz dert anlatıp nasihat alıyoruz. Kimimiz Anayasa'yı korumak için Anayasa'nın dışına kayıyoruz. Kimimiz ucuzluk vaadedip zam üstüne zam koyuyoruz!

Hani buna «Aranmak» değil, körebe oynamak derler ama, burunmuzu sağa sola vurdukça arınları bulduğumuzu sanıyoruz!

SALI

Çocuk kavgası

İsrail Başbakanı Levi Eşkol öldü, Arap ülkelerinde bir bayram, bir şenlik, neredeyse zil takıp şırık şırık oynayacaklar.

Suriye'de ihtilâl oldu, İsrail'de bir sevinç, bir sevinç, neredeyse sevinçten sarhoş olacaklar.

Bu şenliğin nedenine gelince: Arapların iddiası şu: Efendim El Fetih komandoları bir sabotaj hareketine girişmiş de, patlamaları duyan Eşkol kalb sekte-sinden gitmiş!

İsrailililer henüz sevinçlerinin

nedenini açıklamıyorlar. İster misiniz yarın öbür gün onlar da ortaya şöyle bir iddia atsınlar: «Ne güçlü insanlarız yahu... Kahire'yi bir tehdit ettik, Suriye'de hükümeti devirdik!»

ÇARŞAMBA

Ay farkı

İstatistiklere göre, Avusturya'da doğumlar en çok Aralık ayında oluyormuş.

Bizde ise Martta...

Bir kısmımız vergi sancısı çekiyoruz, bir kısmımız bütçenin onaylanmasını bekliyoruz. Derken efendim bu bir aylık süre içinde, her birimiz memleket nüfusuna dokuzar nevad ekliyoruz!

PERŞEMBE

Zincirleme

İstanbul'a metro yapılması için teşebbüse geçilmiş.

Mütebbislerin gerekçesi de şu: Trafik keşmekeşine son çare!

Gerekçe hep aynı da, teşebbüsler çeşitli oluyor nedense...

Bakıyorsunuz bir haber: Trafik keşmekeşine son çare: Karaköy'e yeraltı geçiti yapılması için teşebbüse geçildi!

Geçit biter, dert bitmez! Haydi bir haber daha: Trafik keşmekeşine son çare: Sarıyer'e yeraltı geçiti yapılması için teşebbüse geçildi.

GÜN

Trafik, aynı trafik! Aksaray'a yeraltı geçiti yapılması için teşebbüse geçildi... A-zapkapı'ya yeraltı geçiti yapılması için teşebbüse geçildi, geçile geçile sıra metroya geldi.

İster misiniz yarın şöyle bir haberle karşılaşalım: Trafik keşmekeşinden kurtulmak için İstanbul'dan vazgeçildi!

CUMA

Marifet sanki

Marifetmiş gibi adamlar göğüslerini gere gere açıyorlar. «Dünyanın en büyük alacaklısı General Motors şirketi... 52,5 milyar lira alacak ile» diye.

Eğer marifetse açıklayalım: Övünmek gibi olmasın ama, dünyanın en büyük borçlusu da 52,5 milyar lira ile Türkiye!

El alacağı ile övünürken, biz niçin susup oturalm?

CUMARTESİ

Ağıza sağlık

Bütçenin kabulünden sonra Mecliste bir konuşma yapan Demirel, «Halk artık bıktı» demiş.

Bıktı. Vallahi de billahi de bıktı! Bıkkınlığı ne evinden, ne canından... İnsanı tatmadan sarhoş eden şu son Tekel zammından!..

PAZAR

Haydi aslanlar!..

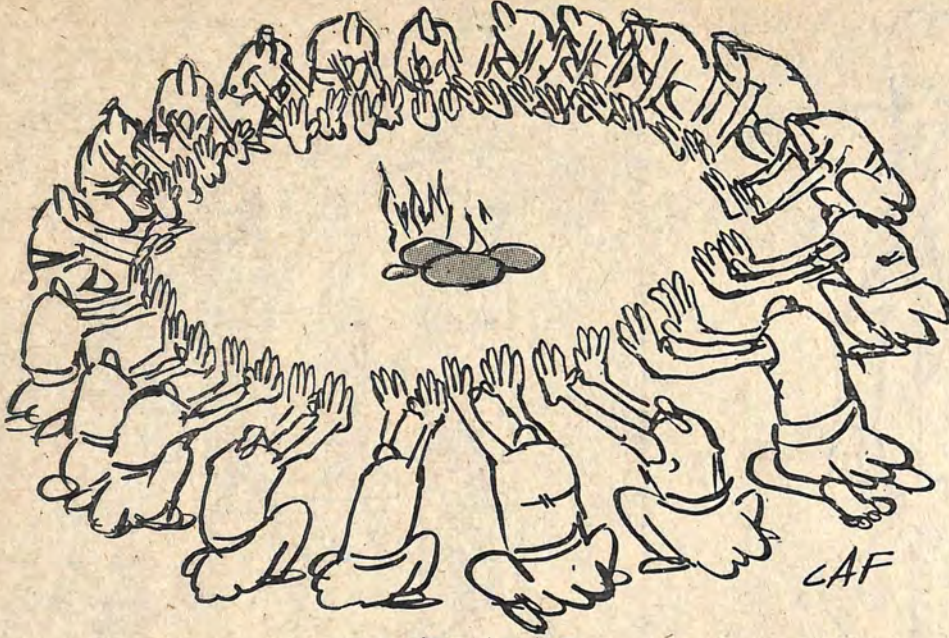
Emniyet Müdür Muavini, kahve fahi ile bir cinayeti aydınlatmış.

Haydi narkotik büro... Sıra sizde. Artık fincan mı açarsınız, iskambile mi bakarsınız, yoksa Gürcü Bacı'yı mı yardıma çağırırsınız...

Hani beyaz zehir kaçakçılığı, cinayet salgını da geçti de...

GELECEK SAYIDA AKBABA'DA

«KALORİFERLİ DAİRE!»

DÖRTLÜKLER

... 5-4-3-2-1-0 = HAYDİ HOOOOP!...
Onlar bulutu aştı biz toprağı öperken
Ha çıkıyorlar yola, ha çıkacaklar derken
Geri geri saymaya başladık teker teker
O ileri fırladı biz geriye teperken.

ESKİ DÜNYA — YENİ DÜNYA — YEPYENİ DÜNYA
«Artık can sıkıyor, bu köhnemiş dünyâde
İşte Ay'ı da bulduk nihayet gide gide
Orada geçirelim senle balayımızı
Nasıl olsa sevgilim, Ay emire âmâde.»

KİMLER GİDECEK?

Tabii ki ilk önce gidecek «milyoncular»
Ardından Cames Bond'lar, haydutlar, soyguncular
İnsanlar doluşunca hep beraber oraya
Yetişecek ardından yabancı limoncular.

— Vay canına... Anlaşılan, Tanrı benimkileri de buna vermiş!..

«BİZİ YERİN DİBİNE BATIRDI» DİYENLER...

Paris'te, Türkiye üzere uzun bir
film gösterilmişti televizyonda.
«Bizimkilerin» çoğu birbirlerine
girdiler vaveylâlarında:

«— Ah vah... Bizi yerin dibine batır-
dılar!» diye.

«Yerin dibine batırmak» neydi bi-
liyor musun Akbabam? Köy, ve köy
hayatını olduğu gibi göstermek, çeş-
mesiyle, bazlamasıyla, şalvarıyla, te-
zeğiyle, toprağı yakınlığıyla...

... Ve tarihçi Enver Ziya Korâl ka-
fasını kaşıyarak şöyle konuştu:

«— Orta Asya'dan XI inci asırda
Küçük Asya'ya yayıldıklarında,
Türk'ler kimi şehirlere, kimi şehir-
lerin etrafına, yerleştiler... Şehirle-
rin etrafına yerleşenler, yani köylü-
ler, ırk olarak has kaldılar... Şehir-
liler, oranın yerli halkıyla evlenip
karıştılar... Has kalan köylüdür...»

Ve vaveylâlanıyorlar, has kalma-
yanlar, has kalanlar bütün has'lıkla-
rıyla gösterilince dünyaya.

Dünya öyledir! Hep dağdan gelen
bağdakini koymak ister. Sıkı tutu-
nun bağdakiler!

KADIN HAKLARI!

Her zaman Paris'teyken hâtıramı
bana geçirdiğim bazı olayları su-
nar!...

Bir tanesi şu... Hikâye şeklinde
anlatacağım onu...

Henüz o uğursuz ada uzaktaydı.
Asıl adı Nicendros'tu ama, suların
yön değiştirdiği bu ufak çıkıntıya,

— Allah rıza

balıkçılar «Uğursuz Ada» demişler-
di, Büyükkada'nın arkasındal...

Henüz o uğursuz ada uzaktaydı,
ve sular bûsbûttün karanyor ve karı-
şıyordu...

Uzaktan 10-15 yunus, âheste bes-
te kavisler çizerek geçip kayboldu...

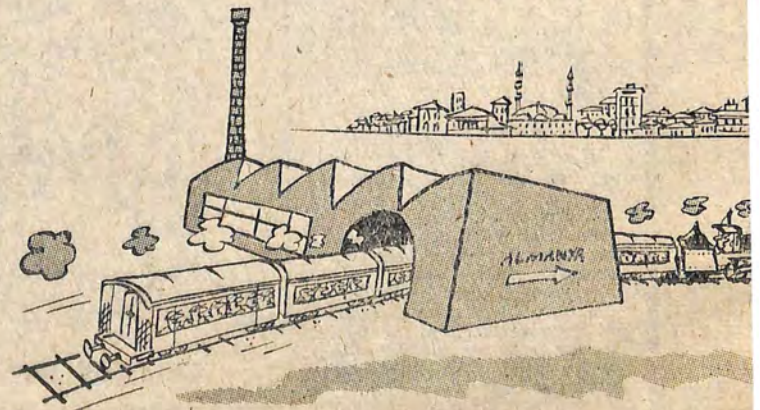
Teknemizin motörü bozulmuştu
ve tonlarca suda, bir ceviz kabuğu
örneği, yampiri yampiri dalgadan
dalğaya atlamalar yapıyorduk.

Kayıpta bizim «çakallar» vardı, ol-
dukça suskun...

Devlet tiyatrosu artistlerinden Ma-
cide Tanır, ve Doğu'nun çok tanın-
mış politikacı-âğalarından biri...
Elinde olsa, bizi sulara fırlatacağı
âğa, bize uyup bu ölüm yolculuğuna
çıktığı için. Haline, gülmek de geli-
yordu içimizden ama korkumuzdan
gülemiyorduk da. Sular bûsbûttün
karanyordu. Rüzgârlar gittikçe sert
oynaşıyordu...

Ufak bir çelimsiz şeytana benze-
yen kurumuş kayıkçı, göğe denize,
lâkayt bakıyordu, kaderine bakarca-
sınal...

Kurtulduk. Hern de lüks kurtul-

Yabancı ülkelere giden işçi sayısı yüz

bir öpücük!

duk. Amerikan Sefaretinin yatı bizi batakdan çıkardı...

Büyükada'ya doğru, gıcır gıcır güvertede yol alırken ağa içini döktüyordu:

«— Yok... Ölüm hepimize mukadder... İster yatağımızda... İster beşikte... İster eşikte...

Ama düşünün Doğu'da bizimkileri... Üç erkek arkadaş denize açılıp boğulsak mesele yok... Ama iki kaarili'ye uyup, denize açılıp kırk tekneyle boğulmak... Düşünün ne zül... (Ne zül ya!)... Öbür dünyada bizimkilerin yüzüne bakamazdım... «İki kaarili'yle!...»

Kurtulduğuna değil, «iki kaarili'yle ölmediğine şükretmeye devam etti Tanrısına Ada'ya varıncaya kadar ağıl!

Asıl zihniyetimiz bu. Bizlerle yaşamak değil, ölmek bile ayıp Akbabam!...

Burda bazan büyük saygı gösterilerine bodoslama tosladığımda «Madam, sizin gibi bir kadın...» diye, gözümde uğursuz ama canlanıyor bir istihza pırıltısı gibi... Ve kulağımda, yaşamış, görmüş, ağanın se-

si, akisler yapıyor olanca küçümserliğiyle:

«— İki kariliyle boğulmak... Öbür dünyadakilerin yüzüne bakamazdım!...»

Ağa ayrıca milletvekilidir ve dolaşısıyla kadın haklarının savunucusudur anayasa üzere!

PARİSTEN SELÂMLARLA...

«— Annemin ilâcı Paris» diye güldü Ahmet oğlan...

O ilk defa Paris'e ayak basıyordu...

Hem de De Gaulle'in kerpeteninde bir hayli şampanya köpüğü... Neşesini yitirmiş Paris'e ayak basıyordu, Fransızların «kemerı sıkı» (gene bir hayli geniş o kemer) haline tosluyordu...

Dost bir Fransız ailesi, konağının üçüncü katında banyolu iki oda tahsis etmişti bize...

Sabah kahvaltımız yatağımıza getiriliyordu. Bize hangi cins peynir tercih ettiğimiz soruluyordu her Alahın günü...

Elbiselerimiz kayboluyordu, yarım saat sonra Mısır ehramlarıyla titilenmişcesine yassı... Pam dö şambra telefonla emirler savurabiliyorduk.

Bütün bunların zevki vardı, önemi yoktu. Önemi olan, gördüğümüz sevgi, sevinç, ve ilgiydi...

«— Annenin ilâcı Paris değildi, onlardı... Sevgi, sevinç, ilgi, saygı... Güzel memleketinde... Her sahada türedilerin basmış olduğu güzel memleketinde, onlara açtı, onlara susamıştı... Onların bir icabına bakılsa... Oradaydı ilâç...»

Bakacaz dimi Akbabam?

Nimet ARZIK

DÖRTLÜKLER

GÜN DOĞAR

Yolculuklar başlarsa oraya bir gün eğer Yağmur yerine Ay'a ilk defa insan yağar Bütün isteklere bilet yetiştirmek zor Karaborsacılara işte o gün, gün doğar.

YILDIZLAR

Karanlıkta yıldızlar ne de güzel yıldızlar İnsanlar doluşunca yıldızın içi sızlar: Açılır fabrikalar, açılır hep okullar Boykot ve grev başlar, kararır hep yıldızlar.

BİZE TESELLİ

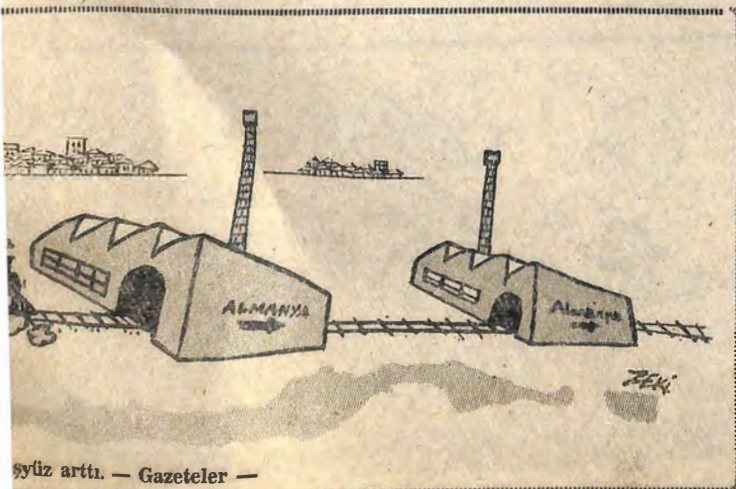
Nasıl olsa sonunda giderler yıldızlara Dikerler fabrikalar, bacalar sıra sıra Taşınır kazma kürek elbet günün birinde İşçi bulmak için de koşuşurlar bizlere.

Y. Hâdi ÖNDER

Başkentte liseli kızlara «mini etek» yasak edildi. — Gazeteler —

— Biz de «mini mini etek» giyeriz şekerim!..

syüz arttı. — Gazeteler —

ÇOKTANDIR vapura binip karşıya geçmemiştim. Sanki bayram yerine dolay binmeye giden çocuklar gibi bir sevinç var içimde. Bilet işçilerinin öntü de kuyruk kuyruk üstüne be birader. Hem kaç para vereceğimi de unuttum. Ee bu da mesele mi yanı? Neyse, girdim kuyruğa, vardım işçeye, koydum bir ikibuçukluk memurum önüne. Hiçbir şey söylemedim, o da sormadı. Ne verdiğim aldım. Sonradan bir de baktım ki memur bey beni birinci mevkiye layık görmüş. «Benim de canım var» deyip daldım vapura. Boş bir yer bulup oturdum. Birazdan vapur pıt pıt etmeye başladı. Demek ki kalkıyoruz. Şu gazete satıcıları da amma gevezee haal!... Çevreme şöyle bir göz gezdirdim. Uzakta canım Kızkulesi, yanibaşımdan çılmından yanına varılmayacak bir bayan. Karşımda bir kalantör açmış gazetesini. Ötede rimelli bir genç kız bacak bacak üstüne atmış tırnaklarındaki, ojelere inceliyor. Herkeste bir sessizlik, bir yapmacık ciddiyet, bir soğuk havadır esiyor. Canım sıkıldı. Dışarıya daha soğuk olmasa kalkıp gezineceğim. Neyse, bu acı biber oturuşlar, burunlu susuşlardan sonra, gemi sahile yaklaşmış biraz sonra da rıhtıma yanaştı ve kurtulabildim resmi havadan ve kendimi dışarı zor attım.

Geri dönerken aklım başıma geldi de hemen «Ver bir ikinci mevki» dedim biletiye... Oh beel!... Dünya varmış. Oturdum bir pencerenin önüne, «Merhaba» dedim bir hemşerime... Samimi bir hava kaplayıverdi benliğimi, türküler takıldı dudığıma burcu burcu...

«Gemilerde talim var Bahriyeli yârim var»

Tam karşımda bir bahriye eri. Ellerini çocuk, gözleri utangaç. Baktım, yandaki bir kıza kaçamak kaçamak bakıyorlar. Gözleri bana ilşince ellerini nereye saklayacağını bilemedi. Amma da yaptın be bahriyeli! Biz yabancı mıyız? Hem ayıp falan değil ki yaptığın. Tam gençlik hali. Oy anam oyl!... Vapur da yosma gibi öyle bir seke seke gidiyor ki...

«Deniz deniz Karpuz keseriz.»

Küçükçük bir çocuk dikmiş deniz gözlerini gözlerime. Süzüyor da süzüyor. Belli ki canı sıkıldı da oyala-nacak bir şey arıyor. Hiç hatırımlı kırar mıyım, şöyle bir dil çıkardım mıydı, tamam! Artık her şeyi unuttur, bana baka baka güler durur.

Şimdi her tarafımız deniz. Hiç kara falan gözüküyor olduğum yerden.

«Kara gözler kara gözler Gemim deryada kaldı Yelkenim kara gözler» diye mırıldanıyorum.

Kara gözlerini çeviriyor bakınca. Sonra ciddiyetle elindeki kitaba dönüyor. Sığmanca, tostoparak bir şey. Ama yanakları Amasya. İşte onlar çekiveriyor gözümü gönlümü o tarafa... Derme çatma bir fıstırı

var. Taşra kokuyor gözü kaşı. Ayağında yün çoraplar... Aklıma bir türkü geliyor birden:

«Tini tini tini mini hanım Seni seviyor canım...» Hepsini hatırlıyorum ama gerisi şöyleydi galiba:

«Bahçelerde kereviz Biz kereviz yemeyiz Bize Sinoplu derler Biz güzelli severiz»

Bahçelerde idrişah Boyu uzun kendi şah İli gönül bir olsa Ayıramaz padişah...»

Ne okuduğumu merak ediyorum ama uzaktan seçemiyorum bir türlü. Bakışım yanlış yorumlanmasın, ayıp olmasın diye tam olarak dikkatlice bakamıyorum da. Denizden yana çeviriyorum arada bir bakışlarımı. Hah, işte Kızkulesi gözüktü. Yanından sahna sahna gemiler gelip geçiyor nazlı nazlı kız gibi. Şu gemilerin yürüyüşü başka oluyor canım. Denizde ak köpükler bırakarak o ne şairane süzülüştür Yârabbi. Oysa otobüslerin yürüyüşü ne kabadır be. Tini mini hanım zavıf ışık altında kendini kitaba öyle bir vermiş ki dünya bile umurunda değil. Yanındaki derviş kılıklı bir hemşeri meraklanıp şöyle bir göz atıyor okuduklarına. Yanakları Amasyalı hemşire gülümseyince «Nedir bu?» diye soruyor. Bırık! İçinde güzel şiir-

TİN TİN TİNİ MİNİ VAPUR...

ler var. Hep dinden imandan, ahretten yazıyor» diye cevap veriyor. «Haa» diyor hemşeri, gözlerine bir gülümseme yayılıyor. «Roman okuyorum» deseydi üzülecekti her halde... Elma gülüşümüne gene dalyor kitabına, harfleri iyice seçebilmek için eğildikçe eğiliyor. Neredeyse içine girecek hanı!... Kim demiş bakim, benim bacım okumayı sevmeyi diye?... Yeter ki okutmasını bilelim. Bir başkası olsa bu ışıktaki gözüm bozulacak diye bir satır bile okumaz. Ama o —belki de sevap kazanmak için— sayfalarından başını bile kaldırmıyor. Şeytan bakışlı bir çocuk türüyor birden. Kitap okuyan kadını göstererek gülüyor. «Sanki okuyup da ne olacak, bak ben okumadım ama evelallah cın gibiyim» der gibi... Eğilip kitabın kabına bakıyor, türlü şaklabanlıklar yapıyor. Kadın, kitabından lütfen şöyle bir başını kaldırp sert sert bakıyor ona. «Böyle ciddi bir işle meşgulken insan rahatsız edilir mi?» dercesine... Öbürtü aldırıyor bile. Gözleri felfeer okuyor, pişkin pişkin gülüyor. O sırada yanından kendisinden bir yaş büyük ama aptal görünümlü bir çocuk geçiyor, çikolata satmaya çalışıyor ya, pek başarılı olamıyor. Bizimki hemen yanaşıyor yanına.

«Aslanım, gel sana bir iyilik yapayım da toptan alıvereyim şu malını» diyor. Pazarlıkta uyuşamıyorlar. Yâni bir türlü kandıramıyor ötekini. Dudak büküyor.

— İstersen be! Biz sana iyilik olsun diye dedik. Yoksaa... Hem çıkolata öyle mi satılır? Evelallah beş dakikada bitiririm namussuzum...

Derken bir seyyar satıcı damlıyor içeri:

— Muhterem hanımefendiler, beyler!... diye nutuk çekmeye başlıyor.

— Abidik gubidik yeşseel... diyor bizimki.

— Şu görmüş olduğunuz jilet, işveç çeliğiyle imal edilmiş olup...

— Temem bilâkis...

— Alan bir daha alıyor, defalarca traş oluyor ve verdiği parayı helâl ediyor...

— Zıst Erenköyü!...

Satıcı ters ters bakıyor. Ama bizimki hiç aldırıyor. Nihayet satıcı eli boş çekip gidiyor. Bizimki üzü-lüyor, çevresini şöyle bir süzüp gene kurdunu dökecek birisini arıyor. Birden yanaşıp kadının elinden kitabı çekip alıyor:

— Amma da okurmuşsun be! Biraz da biz okuyalım yahul!...

— Ver şunu be! diye dikleşiyor kadın.

— Yeşseel...

Yumuşuyor:

— Hadi ver canım...

— Bittebil!...

Yanıbaşındaki Erzurum bıyıklı: «Amma da zevzek çocuk haal!...» diye mırıldanıyor. Öteden bir kaç kişi: «Ver şu kadının kitabını!» diye üstelıyorlarsa da aldırıyor. Şöyle bir bakıyor kitaba. Halk şairi geçinen birisinin derme çatma mısraları sırtıyor sayfalarda. Eel!... Ünlü şairlerimiz halktan koparlarsa, onların anlayamayacağı soyut şiirler yazarlarsa, ortalıkta işte böyle istismarcı kişiler, ayrıkotları boy gösterir tabii ki...

Epeyce uğraştırıyor kadını bizimki. Ama sonunda infaşa gelip gemi rıhtıma yanaşırken geri veriyor kitabı.

«Gemi gelir yanaşır İçi dolu çamaşır»

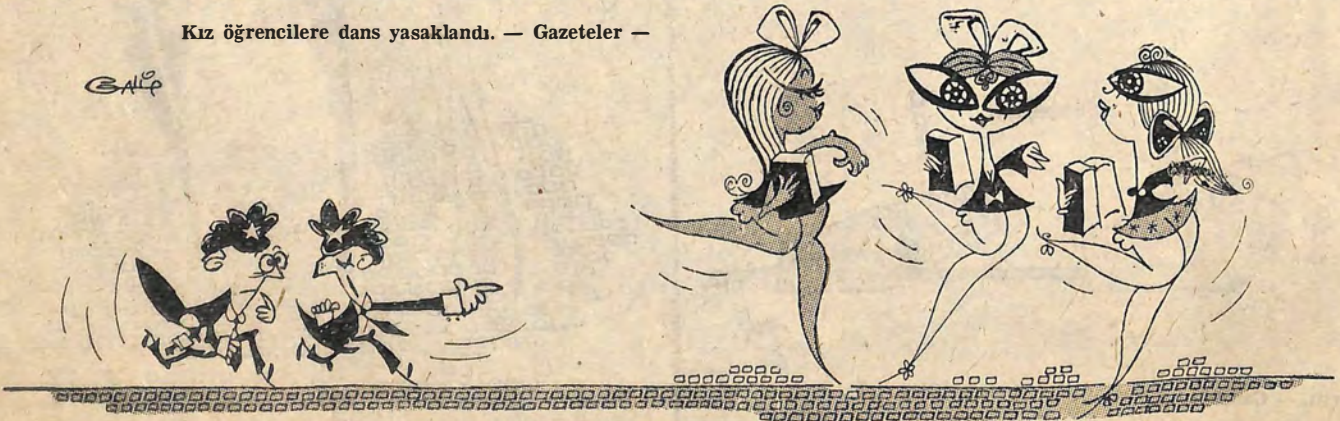
Herkes ayağa kalkıyor. Ben biraz geride kalıyorum, bizimkini gözliyorum. O gözlerinde «Hın oğlu hın» bir pırıltı, kendinden büyük, serseri tavrılı iki kişiyle konuşuyor. «Tamam âbicim be, ayıbettim» diyor. Yanındaki esmere göz ediyor. «Bak kürdo, iş var ha, istersen git, asıl» diye kitaplı kadını işaret ediyor. Kürdo hevesle hop diye gözden kayboluyor. Ama derhal geri dönüyor, «Bönün biri, değmez be!» diye yüzünü buruşturuyor. Sahile çıkıyorum. Deniz işveli mi işveli. Kalabalıkta göz gözü görmüyor, sele ben de kapılıyor. Göz arkadaşlarımı gözden kaybediyorum. Bir hayhuy içinde kaybolup uzaklaşıyorum. Tini mini vapur geride kalıyor ve bir küçük hanımın heyecanlı kalbinin atışı gibi pıt pıt ediyor...

Erhan TIĞLI

Kız öğrencilere dans yasaklandı. — Gazeteler —

GALP

— Yürüyorlar mı, dans mı ediyorlar anlayamadım gitti!

ARANMIYOR

OSMAN
BOSUNA
SAKLAN-
MA
Senine
Polis, ne kimse
aramıyor... ortaya
çık... SOBE!

ÂLÂKÂ KESME

M.G.M ŞİRKETİ
İLE HİÇ BİR ÂLÂKÂ
YOKTUR... BİLDİRİRİM
-Aslan-

Yeni Organizasyon.
FETHİ ELENSE-PK.26.

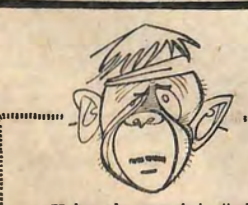
Anamdan Emdüğüm SÜT

Burnum
dan geldi!

Bundan
Sonra meme
emersem...
OXFOR -Memelerini
kullanacağım-
HER ARABAYA UYAR-

OF! OF! ÇAMAŞIR DAN BELİM KOPTU!

ARTIK
ÇAMAŞIRA
PAYDOS!
siz de
çamaşırdan
PAYDOS
KULLANINIZ -

Yukarıda resmini gördü-
ğünüz kocam Hüsnü Ce-
mal Çokyakışıklı'yı kay-
bettim. Bulandan yeni ad-
resimi kendisine verme-
mesini rica ederim.
Eş'i
Memnune Çokyakışıklı
Bataklık Mah. Derya So-
kak, Dere Ap. Zemin kat.

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1970 - YIL: 1969 • EĞRİYE DOĞRU - DOĞRUYA EĞRİ •

SOSYETE KAN İÇİNDE

YANLIŞLIKLILA FAŞİNK KRALI SEÇİLEN
NALBANT KÂZİM NALÇA, BOZULUP
YİRMİ KİŞİYİ NALLADI.

ŞİŞLİ, (Özel) — Hot sosyete-
nin bu yıl yaptığı rezalet (Fa-
şink) Gecesinde kaçan bir katı-
rı arayan Nalbant Kâzım Nalça
neye uğradığını bilemeden faşink
kralı seçilmiştir...

KÂZİM BOZULUYOR — Kâ-
zım bilhassa manyak sosyete ka-
dınlarının tecavüzünden bozul-
muş ve «Çekilin hepimizi nalla-
rım» demiştir... Fakat şuh ve is-
terik kâhkahalar arasında şuru-
nu kaybeden nalbant, balyozu
faşinkçilere savurmaya başlamış,
ilk hücumda on kişi abondone
olmuştur...

RİCA PARA ETMİYOR — Co-
ğu L.S.D. ve esrar almış bulunan
faşinkçiler önce bunu espri san-
mışlar, fakat telefata verince a-
yılmışlardır... Sosyeteden T.K.,
Kâzım'a: «İstirham ederim bey-
efendi kan göremiyorum, bulantı
veriyor» demeye kalkmış fakat
bir balyozda oraya çakılmıştır...

NETİCE — Kâzım yirmi kişi
kadar çıktıktan sonra etrafa
bakmış ve kaybolmuştur. Polis
şu anda cesetleri paketlemekte-
dir... Ölü sayısı belli değildir.

İŞKEMBECİLER TUZLAMA PÜSKÜRÜYOR

**BAŞKAN RECEP ŞİRDEN,
BASIN İŞKEMBEDEN
ATMASIN DEDİ!**

Basında işkembe fiyatlarının
arttığına dair çıkan yazılar üze-
rine fırtıran işkembeciler baş-
kanı Recep Şirden şu açıklamayı
yapmıştır:

«— Yalan... Biz gene işkembe
ve paçayı bir teklife satıyoruz...
O zammı lüks işkembeciler yap-
tı... Halk onların da bizim de
ne sattığını, ne yediğini bilmiyor,
fakat basın bilmiyor... Halkın
parasıyla ne yediğini burada açık-
lamak istemem... Yoksa netice
olur.» demiştir.

İşte Recep Şirden sinirlendi
birden.

SABAHAT KENDİNİ KİRLETENİ TANIDI

Bir müddet evvel Sirkeci'de gi-
derken üstüne zifos sıçratıp kir-
leten şoförü arayan Sabahat Kü-
fe, dün Köprü üstünde giderken
ânidən koşmaya başlamış ve bir
arabanın önünü keserek: «İşte
beni kirleten budur!» diye bağır-
mıştır... Halkın da yardımıyla a-

rabasından alınan şoför muaye-
neye sevk edilmiş ve üstündeki
çamur, Sabahat'in üstündekine
uyduğundan içeri atılmıştır. Şim-
di içerde şoför ve Sabahat kaba-
hatı birbirinin üstüne atmaya ça-
lışmaktadırlar...

TEMİZLİK İŞLERİ MÜDÜRÜ HIPPY'LERE SABUN DAĞITTI

Kökü bir türlü temizlenmeyen Hippy'leri temizlemek için faaliyete
geçen Belediye Temizlik İşleri Müdürü, âni bir kararla bütün Hippy-
lere birer kalıp sabun, birer sünger, birer kese, birer peştemal da-
ğıtmış ve temizlik ekipleriyle birlikte onları muhtelif hamamlara
sevketmiştir... Fakat bu arada Hippy'lerden çoğu çöplerin arasına
saklanıp izlerini belli etmemişlerdir... Çoğunun çöplerle birlikte
Marmara denizine döküldüğü sanılmaktadır... Resim, müdürü ve
Hippy'leri samimi bir pozda gösteriyor... Fena mı?...

BU LÂFTAN SONRA SALDIRDI
Yukardaki resim faciadan önce
yirmibeşinci saati gösteriyor...
Kâzım ve yanında kendini tahrık
eden bir faşink güzeli...
(Foto: Faşink - Necati)

Beyoğlu'nda dikilen adamlar hakkında Mecliste gensoru açıldı.

Son günlerde Beyoğlu'nda bil-
hassa geceleri, sokak aralarında,
kapılarda ve kuytu yerlerde di-
kilen ve gelen gecenin: «Bir şey
lazım mı? Nereden böyle? Bur-
da da var... Saatin kaç? O yanın-
daki karı kim? Biraz bakar mı-
sın? İyisi burda» gibi kelimeler
sarfeden ve maksatları belli ol-
mayan tipler hakkında bir millet-
vekili tarafından Mecliste gensoru
açılmıştır... Menleketin son
olaylardan sonra huzursuz oldu-
ğu bugünlerde bir de bu esra-
rengiz tiplerin çoğalması şüphe-
yi büsbütün artırmaktadır... Say-
ın milletvekilinin bu hareketini
tebrik eder, Beyoğlu'ndan bu ti-
plerin en kısa zamanda toz edil-
mesini dileriz...

ZAMLARDAN SONRA AKIL HASTALARI ARTTI.

Hükümetin durmadan zam yap-
ması neticesinde aklını oynatan
yüzlerce vatandaş Bakırköy'e ta-
şınmaktadır... Bugün de iki
kamyon dolusu zandan üşüten
vatandaş sedyeleriyle koğuşlara ta-
şınmıştır... Yollar, bahçeler ve
duvarlar hep (ZAM) yazısıyla do-
ludur... İlgililer bu zam kelimeler-
ini Zamk, Zampara, Zaman,
Zalim, Zamir, İzam, Azam olarak
değiştirmektedirler...

FIKRA :

BİR DE BEYAZIT KULESİ Mİ?

İşıklardan bahsediyorum 1.
ışıklardan... Ayıptır, yazıktır,
günahdır... Neymiş efendim,
yeşil yanıyorsa hava yağmuv-
lu, kırmızı yanarsa karlı, ma-
vi yanarsa açık, sarı yanarsa
sisli... Hiçbiri tutmuyor... Be-
lediye ne renk yakacağını bil-
miyorsa, meteoroloji bizi al-
datıyorsa kabahat bende mi?...
İşte söylüyorum... İnat ettik
Beyazıt Kulesindeki ışıklara
bakmıyacağız... Bu tarihi ku-
leyi de âlet etmeyin beyler...
Ayıp diye bir şey vardır... Ya-
lan mı yanı? İşte ben böy-
le iki satır yazar hepimizi
mahvederim... Kalem bu boru
değil... Yaaaa...

İhsan HAKİKAT

Süleyman bey, böbürlenerek:

— Kazım ayağı öyle değil, dedi, çıktım bundan iki ay evvel müdürün karşısına, dedim Hasan bey gitti, yerine vermediniz adam. Biz çok sıkılıyoruz. Beş kişinin işi dört kişiye kaldı.

Dehri efendi, esneyerek:

— Sıkılıyoruz ya, dedi...

— Vallahi müdür bey, bir gün işler yüzütlü kalacak, arkadaşlar elerinden gelen gayreti gösteriyorlar, ama insan tahammülünün de bir sınırı vardır, sonra dayanamazlar da hasta olurlarsa ben karışmam!

«Hakhsım» dedi müdür. İşte ondan sonra bu bayan arkadaş ayarlandı.

Dehri efendi:

— U zaman ayarlandı ha? diye sordu.

— O zaman tabii...

— Yanlış bilmişsin sen onu. Zorlu kişinin kızı iş istediği zaman.

— Her neyse. Yani Dehri efendi, senin dediğin olmaz diyorum. Bu kız bize verilmiştir ve bizde kalacaktır...

Öğleden sonra herkes bayramlığı çıkarıyordu. Öyle olurdu, her memurun bayramlık bir elbisesi bulunması ufak memurluğun şanındandı. Bu elbise çok mutlu günlerde, bayram tatillerinde, müfettiş teftişlerinde, bir de böyle göstermelerde giyilirdi. Bu elbiseler yılda bir kaç kuruş masrafla, —ki o da bir kilo naftalin parasıydı— on yıl onbeş yıl dayanırdı. Hele Süleyman bey gibi, biraz da itinalı kullanırdı da, giymeden giymeye kahın bez torbanın içerisinde çıkarırsan, onsekiz sene bile dayanırdı. Bu elbiselerin ekserisinin rengi ya koyu kahverengi olur, ya lacivert, ya da siyah olurdu. Süleyman bey her zaman bu bayramlık elbisesiyle görünür.

— Arkadaş buna kız marka lacivert derler... Allah rahmet eylesin terzi Sadık dikinişti. Unuttum şimdi kaç lira verdiğim ama, kumaşının metresi aklımda. Şimdi o parayla on santim kumaş alırsam... Şu kumaşa bak arkadaş, Allahasın şu kumaşa bak! Korkma yahu, çek çek, bak nasıl yırtılmıyor değil mi? Allah izin verirse bir tekaüt olayım, bunu tersyüz yaptıracağım Böylece bizim emekli zamanında da elbise derdi kalmıyor. Ama elbise de bakarmı bu arkadaş. Bir kere yılda topu topu ya on kere giyerim, ya on iki kere. Her giydiğimden sonra yarım saat fırçalarım. Sonra efendim, ceplerime doldururum naftalini, koyarım torbasının içine, ondan sonra asarım. Yine âdetimdir, ister giyeyim, ister giymeyeyim her üç ayda bir çıkarır, üç aylık bakımını yaparım. Torba değil ne olursa olsun, istersen demir dolabın içine koy, bu kumaş toz tutar. Toz da bir kumaşın başlıca düşmanıdır... derdi...

İlyas efendinin de vardı öyle bir elbisesi. Geçen yıl değil evvelki yıl yaptırmıştı. Müfettiş gelecekti galiba. O zaman müdürü:

— Arkadaşlar, gelecek ay içerisinde müfettiş gelecek, onun için şimdiden hazırlıklı olun, demişti. Onun üzerine Yakup bey, bu elbise faslını hatırlatmıştı İlyas efendiye:

— Kardeşim, demişti, ne kadar küçük memur olursan ol, iyi giyinmek zorundasın, bilhassa müfettişin karşısında. Yoksa ossat müfettiş seni mimler. Haa, der, bu az para aldığını belli etmek için böyle doluyor. Bir nevi gösteri... O zaman yandın belle. Sen en iyisi müfettiş gelmeden borç morç deme takistle falan kendine bir koyu renk elbise uydur. Bizde teftiş elbiseden başlar...

İşte o gün İlyas efendi, çıkmış, dörtte biri peşin, dörtte üçü dört ay vadeyle bir koyu kahverengi kumaş satın almıştı. Terzi parası için de sıkıntı çekmemiş, onu da üç ay

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

içerisinde ödemek üzere anlaşmıştı. Elbisesini ilk giydiği gün, tüm daire arkadaşları hayran hayran bakmışlardı kendisine...

— Yahu sen tuğ gibiymişsin be!...

— Yahu tam güveyilere dönmüşsün be! demişlerdi...

Dehri efendi ise:

— Evlen be evlâdım evlen, demişti...

Süleyman bey kumaşı iyice yoklamış:

— Vallahi bizim zamanımızda böyle kumaşlar yoktu. Şu sağlamlığa bak kardeşim, ben kumaştan çok iyi anlarım. Gerçi bir kız marka lacivertim, bir de şu günlüküm var ama, yine de kumaştan çok iyi anlarım. Bu kumaş şahane kardeşim. Yani bu kumaş benim üzerimde olacak, 20-25 sene bir tek güveye yedirmeden çiçek gibi giyerim. Ama şimdiki zamanın gençleri ne bilirler kumaşın kıymetini?...

Fakat İlyas efendi bilmişti kumaşın kıymetini. Üç yıllık elbisesini, topu topu yılda on defadan, otuz kez giymemişti. O da aynı Süleyman beyin anlattığı gibi, naftalinliyordı, torba içerisinde saklıyordu...

Yakup beyin elbisesi koyu kurşunydı. Gerçi onun da elbisesi tam on senelikti ama, zamanında kumaşı seçmesini bilememişti. Süleyman bey öyle diyordu:

— Arkadaş, bu kurşunliler neden-se çok yatkın olurlar. Kurşunla boyadıkları için midir, nedir, çabucak dökülürler. Sen benimle gidecektin ki, alacaktım sana bir lacivert, gerçi şimdi benimki gibi lacivert bulmak hayâl oldu ama, gene de güzel kumaşlar bulurduk sana. Neyse, sen şimdi beni dinle, yengeye söyle, bunun paçalarına boydan boya ince bir astar geçirsin, sonra ceketin kollarına da boydan boya bir astar geçirsin. Neden dersün tüm elbiseler pantolon dizlerinden ve kol kapaklarından gider... Buraları garanti aldın mı, beş yıl daha garantileden demektir... Benim elbisenin içine astarı, diktirdiğimin hemen ikinci senesi geçirtmişim. O gün bugündür, tam üçüncü astarı atıyorum... Her astar atışta oluyor benim elbise sanki terziden daha şimdi çıkmış gibi. Gerçi modeli düşüyor ama, biz kim moda kim... Küçük memur Moda'yı ancak İstanbul'a gittiğinde görür...

Dört memur, o gün akşama dek kumaş lafı konuştular. Neden-se ilk sözü Dehri efendi açmıştı:

— Bakıyorum çıkarmışsın elbiseyi Süleyman efendi, demişti...

Ondan sonra açılmıştı bir kumaş konferansı. Herkes dağarcığında ne varsa dökmüştü ortaya...

— Arkadaş, niye giydin, niye çıkardım biliyor musun elbiseyi? Ben kumaş mütehassısıyım, onların kumaştan. Kumaşı hiç olmazsa iki ayda bir kez güneşe çıkaracaksın. Güneş yüzü görmeyen kumaş eninde sonunda güveler yer. İstersen dünyanın naftalinini dök ona...

— Üyle olsun, dedi Dehri efendi.

— Ne sandın ya?

— Hiç, ben sanmışıdım resmige-

çit var. Ama bu resmigeçit bir hatun kişi önünden...

Süleyman bey başını salladı. Belli ki kızmıştı Dehri efendiye.

Sordu:

— Pekiyi, sen niye sinek kaydı traş oldun?

— Gürdün beni sakallı? Gürme-miştir kimse memurluk hayatımda bir kere beni sakallı. Edinmişimdir üstüme vazife, ulurum iki güne bir traş...

— Ulursun ulursun...

— Ulurum ya!...

Beşe çeyrek kala Dehri efendi gitti. Ondan bir dakika sonra Süleyman bey şapkasını aldı çıktı. Beşe on varken de İlyas efendi sokaktaydı. Müdür zaten dört olmadan gitmişti...

Düşünüyordu İlyas efendi. Hep kendine akıl veriyorlardı:

«Evlenme arkadaş» diyorlardı. Pekiyi, kendileri niye evlenmişlerdi? Onlara akıl veren olmamış mıydı? Pekiyi niye dinlememişlerdi kendilerine akıl verenleri? Yok evlenirsen iki yakan bir araya gelemezmiş de, yok evlenirsen bir daha şarapçıyı zor görürmüşsün de, yok bir daha yemekten sonra meyveyi zor görürmüşsün de... Yeyip içip keyfine bak-malıymışsın. Bazan lokantada, bazan evde, istediğin gibi yemek, can- nın sıkılırsa git geneleve tüm kadınlar senin. Arada bir git şarapçı- ya, çek kafayı sindiği kadar... Oh gel keyfim gel!

Niye kendileri bu keyiflerini, yine kendi elleriyle tepmişlerdi? Bir kadın, evet bir kadın, insanı nasıl sö-mürebilir, posasını bir tarafa nasıl atabilirdi? Hele hele bu insan kendisinin karısı olursa? Tüm yemeği o yiyecek, tüm meyveyi o yiyecek, şarabına engel olacak, kahvesine engel olacak... Yok canım, zayıf nahif olan bir kadın vücudu bu kadar kötülüğü bir arada yapamazdı. Yese yese o da kendisi gibi bir kap yerd-i, bir iki şeftaliden sonra pes derdi. Varsın yesindi. Evini süpüre- cekti, buluşğunu yıkayacaktı, çama- sını yıkayacaktı. Bütün bunlara karşılık bir kap yemek, iki de şeftali...

Budala galiba bu arkadaşlar!...

Sonra gece, yatak... Yatakta bir kadınla sabaha dek koyun koyuna yatmak... Bir kap yemek, iki de şeftali... Ondan sonra sabaha dek yanında bir kadın. Hem de tertemiz bir kadın, mis kokan bir kadın... Can- ım istediği dakika onunla sevişebil- lirsün... Bulmuşlar da bunuyorlar... Olsa olsa öyle denir buna...

Neyse, bunlar sonraki şeylerdi... Şimdilik böyleyi iyiymi. Ama iler- de, ilerde bir şeyler düşünülebilir- di...

Devrisi gün Süleyman bey yine elbisesine güneş kürü yaptırmak için giyip gelmişti. Diğerleri de giymiş gelmişlerdi. Belki de Süleyman beyin güneş kürü pek yatmıştı akıllarına...

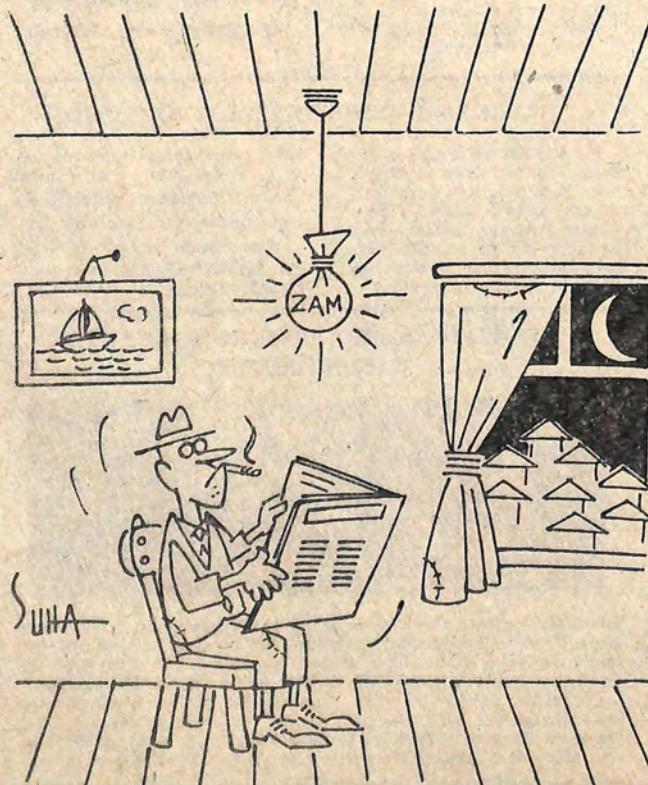
Saat dokuz buçuk oldu, on oldu, on buçuk oldu... Tüm gözler kapı- daydı. Kimsenin eli kalem tutmak istemiyordu. Şu kız bir gelseydi de he olduğunu görselerdi. İn miydi, cin miydi, neyin nesiydi...

Dehri efendi, şimdiden hayalini kuruyordu:

«Masasını şöyle tam benim karşı- ma koymahlar... Sonra masanın a- yağı da yüksek cinsten olmalı... I- pek de çorap olmalı kızın ayaklarınd- a. Sonra başlamalı rontgene. Hem şüphelenmezdi de kız kendinden. Nasıl olsa babası yerindeydi...»

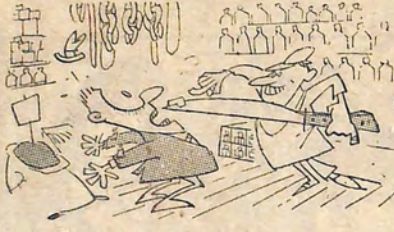
Süleyman bey de aynı şeyleri düş- ünüyordu... Zaten düşündüğünü yapmaya selâhiyetli olduğu için şim- diden kıızı en güzel pozisyonda ne- reden görebileceğini, masasının ne- reye yerleştirilmesi gerektiğini bir mühendis gözüyle incelemekteydi...

(Devamı var)

Ankara'da elektriğe zam yapıldı. — Gazeteler —

NERDEEE O ESKİ İŞLER VEDAT SAYGEL

«Herkes fincan yapar ama sapını doğru oturtamaz» diye bir söz vardır dilimizde. Evvel zaman içinde kim söylemişse söylemiş, değeri anlaşılmış olmalı ki, günümüze kadar gelmiş. Fakat bundan sonra pek uzun boylu yaşayacağına benzemez. Çünkü son patronum o sözü, çağımızın gelişmesine uyarak şöyle değiştirdi: «Herkes esnafılık yapar ama, çoğu yevniyiyei doğrultamaz!»

Kenar mahallelerin birinde küçüçük bir bakkal dükkânı işleten ilk patronum, atasözlerinin hayranıydı. Yanlışlarını gördükçe kenara çeker:

— Terazi tutmasını bilmekle esnafılık öğrenilmez, derdi. Zeytin, peynir fiyatlarından önce, atasözlerini öğrenmen gerek.

Başım ötümden ustamı dinlerken, nedenini yine kendi açıklardı:

— Esnaflığın sırrı, o üç beş kelime ölümsüz cümlelerde gizlidir. Hiçbir şey bilmiyorsan, benim konuşmalarımı, benim davranışlarımı izle.

Gerçekten tatlı dilli, güler yüzlü bir adamdı kendi. Peşin parayla alış veriş yapan müşterileri kırmamak için büyük çaba harcar. Cambazlık yaparak râflardan indirmediği öte beriyi alıcı beğenmeyip:

— Şu un paketinin dibi delinmiş... Size zahmet olacak ama şunun bir yenisini verseniz, dese:

— Aman efendim estâfurullah... Müşteri, velinimetimizdir yeter ki emredin, diye yeniden turmanırdı raflara.

Alıcı, bir kaç gün önce gönderilen peynirden mi şikâyetçi?

— Yoo, yemin etmeyin, derdi. Neden yalan söyleyiniz? Müşteri daima haklıdır! Bu hergelenin marifeti olmalı... Oysa elli kere söyledim deyyusa, «Müşteriden müşteriye fark var. Bak şu işaretli tenekedeki peyniri veresiyecilerden başkasına satmayacaksınız» diye. Karıştırmış namussuz! Ne demiş atalarımız? Çocukla yola çıkma yolda kalırsın, çiftesiz ava çıkma hava alırsın!

Suçu yüklediği hergele, deyyus, namussuz bendim. Müşteri gidip de biz bize kaldık mı:

— Tatlı dil, yılanı deliğinden çıkarır, derdi. Ben de dikkensim, sonu kötüye varacak. İyisi mi, ne şiş

yansın ne kebab sözüne uygun bir bahane bulursun olur biter.

Beş ay çalıştım yanında. Para yerine öğüt verdi, iş yerine suç yükledi, bir kaç gün sonra maşa geçeceğimi müjdeledi. Beşinci ayın sonunda da para yüzü görmemişim ama, atasözlerinin hepsini öğrenmişim. Altıncı ayın ilk haftası dolarken önlüğü çıkardım üstümden. Nereye gideceğimi soran ustaya:

— Haydi eyvallah, dedim. Yolcudur Abbas, bağlasan durmaz!

Oh be! Mesleğin inceliklerini öğrendim ya, artık nerede olsa güzel bir iş bulabilirdim kendime. Bizim ilk patron sermayeyi kediye yükleyip dükkânını kapatırken ben, tanıdıklardan birinin aracılığı ile bir emekli memurun açtığı dükkânda işe başladım. Mesleğin yabancısı olduğum için sıkıntısı çektiği için de yüzü bir türlü gülmeyen adamcağıza:

— Esnafılık, memurluğa benzemez arkadaş, dedim. Önce şu dükkânı resmi daire havasından kurtarmalıyız.

Kurtuluş ümidini benim piyasa bilgime bağladığı için:

— Emret yapalım, dedi.

— Gerçek bakkala benzemek için şu önlüğü takacaksın, bilir.

Gık demeden kuşandı önlüğü.

Oldukça şaşırır:

— Bu elli yıllık surâtı mı?

— Elbette.

— Gerçek, ya da uydurma ne kadar atasözü varsa ezberleyeceksin, düğ.

Suratını değiştirmeye çalışırken sordu:

— O neye iyi?

— Müşteri çekmeye... Bu dedikle-rimi yapalım hele, eksik malları sonra tamamlasak da olur.

Başladım ilk patronumdan öğrendiklerimi, ikinci patronuma öğretmeye... Nasıl olsa henüz dükkânın yerini bilen, ne iş yaptığımızı soran yok, önlükleri boynumuza takıyoruz, karşılıklı geçerek bütün gün bir nevi orta oyunu oynuyoruz. Söz gelişi o müşteri oluyor, ben bakkal... Müşteriye nasıl davranacağımı, hangi atasözünü nerede kullanacağımı öğretiyorum. Sonra tezgâha onu geçirip, deniyorum.

Akşamlara kadar güzel güzel oynayıp dururken, günün birinde ansızın:

— Bu kadar zahmete katlandıktan sonra bakkallık yapıp müşteri bekleyeceğime, sahneye çıkıp saklabanlık yaparım, diye kapatıverdi dükkânı.

Son patronumla ikinci işsizlik devremde karşılaşmıştım işte.

— Bir hafta denerim, ondan sonra fiyatını biçerim, demişti.

Beni ve patronu yakından tanıyanlar da:

— Bütün hünerini göster, diye bana gayret vermişti. Çok cömert adamdır. Yeter ki gözüne gir, sonrasına karışma. Besyüz iste, bin ver-sin; bin iste, ikibin...

Ertesi sabah sevinçle işbaşı yaptım. Patronla diğer çalışanların şaşkın bakışları arasında kapıdan giren ilk müşteriyi:

— Buyrun efendim, diye karşıladım.

Bir gözüm müşteride, bir gözüm patronda, heyecanla titreyerek bir şeyler satmak için çırpınıyorum. Beni esnafa benzetememiş olacak ki:

— Peynir nasıl acaba? diye ortaya sordu adam.

Fırsat kaçırmır mı? Herkesten önce ben atıldım:

— Peynir değil, tereyağ mübarekl

Bıçağın ucuyla biraz kesip, uzatım alıcıya doğru:

— Buyrun, tadın...

Peyniri burnunun ucunda gören adam suratını asıp, iki adım geriye sıçradı. Bıçağı görünce korkmuştu zaar. Gözucüyle patrona baktım, onun suratı alıcının suratından berbat! Esnafıya yakışmayacak ne yaptık bilmem ki... Çalışanların suratlarına baktım, neredeyse bakışlarıyla dövecekler beni! Artık olan olmuştu bir kere. Yaradana sığınıp gullandım alıcının üstüne:

— Buyrun, tadın bir parça... Rica ederim...

Adam geriliyor, ben üstüne üstüne gidiyorum. Atasözlerini tersyüz yaparak kullanmanın sırası gelmişti.

Gerileye gerileye kaçacak yer bulamadığı için tezgâhın köşesine sıkışan müşteri, bu peyniri almadan çıkamazdı artık! Peynirli bıçağı dayadım burnuna:

— Tadın efendim n'olacak... Para veriyorsunuz değil mi ya?... Rica ederim çekinmeyin. Peynir tatmakla dudak aşınmaz...

Ensemde yapışan patron, ayak altındaki iskemleyi ortadan kaldıracasına tuttuğu gibi kapının yanına bıraktı beni. Durduğum yerde titreyerek başıma gelecekleri bekliyordum. Fakat ne benimle, ne müşteriyle ilgilenen olmadı. Asık yüzü çıraklar ipe sapa gelmez birer şeyle oyalanmaya başladılar, çatık kaşlarıyla esnaftan çok bar fedaisini andıran patron gazetesine daldı. İşin garibi, benim saygılı davranmamdan ürken müşteri, ben aradan çekilince kendine geldi. Çok yumuşak bir sesle sordu ortaya:

— Peynir nasıl acaba?

Ne patrandan, ne çıraklardan ses çıkmadı. Dükkânda bir müşteri bulduğundan habersiz gibi, asık suratlarıyla işlerine devam ettiler. Adamaçağız yalvarıncasına yeniden sordu:

— Peynir var mı?

Patron ağzını açtı ama müşteriye değil, çıraklarla konuşuyor:

— Tenekesini yüzelli liradan peynir alacağını da, para kazanacağını!

— Öldü bu meslek, öldüüü! diye asık suratla cevap verdi çırakların biri.

— Nerdeee o eski işler! diye konuşmaya katıldı başka bir çırak. Bir tekenin kârıyla dükkânın bir haftalık masrafı çıkardı!

Boynunu bükten müşteri, idareden avans isteyen bir işçinin bitkin sesiyle sordu yeniden:

— Peynir var mı?...

Müşteriye bakamdan tezgâhın başına geçen çıraklardan biri, dövecekmiş gibi sordu:

— Ne kadar?

— Kilosu kaç?

Aynı asık suratla, müşteriye bakmadan arkadaşlarına laf attı tezgâhın başındaki:

— Na işte... Altıncı ikiyüz elli gram peynir alacak, yarım saat sorguya çekerler insanı! Nerdeee o eski işler? Nerdeee o eski müşteriler!

Peynir isteyen vatandaş kimseyi kızdırmamak için fiyatını bile sormadan yarım kilo sardırdı.

— Pıllıvık pirinç var mı?

Gazetesine dalan asık suratlı patron, asık suratlı adamlarına laf attı:

— Dinine yandığının işi... Şeytan diyor vur tezgâha bir tekme, tak kapağı kilitli!... Elin zibidilleriyle uğraşılır mı be! On çuval pirinç istersin, bir çuval gönderirler! Onun da kendi gelir, faturası gelmez, çoğu zaman eski fiyat üstünden satar zarara uğrarsın.

İnledi müşteri:

— Pıllıvık pirinç...

Tezgâhın başındaki gürlüdi:

— Ne kadar?

Bir taraftan çorbalık pirinci kâğıda doldururken, diğer taraftan patrona cevap verdi:

— Hey gözünü sevdiğiminin... Nerde o eski işler!

Alacaklarını aldı; hesabını ödedi, üstelik bir de teşekkür edip çekti gitti müşteri. Gazeteyi elinden atan patron:

— Bu mesleğe yeni mi başladın? diye sordu

Korka korka cevap verdim:

— Epeyce oluyor.

— Kaç yerde çalıştın?

— İki dükkânda...

— Çalıştığın yerler hâlâ duruyor mu?

— İkisi de kapandı.

— Müşteriyi sıkarsan elbet kapanır, dedi çıraklardan biri.

— Neyse, dedi patron. Burada çalışıp kazanmak istiyorsan, şu hususlara dikkat edeceksin!

Ondan önce ben sıraladım:

— Müşteriye güler yüz göstereceğim, atasözleriyle büyülemeye gayret edeceğim...

— Bana bak, dedi patron. Burası senin bildiğin kenar mahalle dükkânlarından değil, müesseseleşmiş bir gıda pazarı... Ne veresiyemiz

Ankara'yı sel bastı. — Gazeteler —

— Ankara'nın taşına bak... Gözlerimin yaşına bak!..

vardır, ne de takmaya alışmış müşterimiz... Bir kere müşteriye güler yüzle davranmayı bırakacaksın. İş başında ciddiyet şart!

— Emredersiniz.
— İkincisi, gayet az konuşacaksın. Ağzından dirhemle laf çıkacak.

— Başüstüne.
— Üçüncüsü müşteriye mal beğen-dirmeye kalkışmayacaksın. Almak için o ısrar edecek anlaşıldı mı?

— Evet.
— Dördüncüsü, müşteri yumurta mı istedi? Yumurta piyasasından şikâyet edeceksin. Yalnız dikkat et bu konuşmalar müşteriyle değil, bizlerle olacak.

— Emredersiniz.
Yeni bir müşteri kapıdan girerken:

— Haydi bakayım, göreyim seni, dedi.

Müşteri geldiğinden haberim yokmuş gibi sırtımı çevirip, bir çuvalı düzeltmeye koyuldum. Adam yumuşak bir sesle sordu:

— Mercimek var mı?
Cevap vermedim, çattım kaşlarımla! Biraz daha yumuşadı sesi:

— Biraz bakar mısınız, mercimek var mı?

Sıktım dişlerimi! İlânı aşk eder gibi fısıldadı:

— Mercimek var mı?
Patrona:

— Öldü bu meslek be, öldü! diye bağırarak Şeytan diyor vur tek-meyi, bas kilidi!...

— Al benden de o kadar... dedi patron.

Mercimek sormuyor da, bir aşk şarkısı mı mıldanıyor sanki adam. İlk nefesi rüzgâr gibi yavaş yavaş vurdu:

— Mercimek var mı?
Yüzüm asık, kaşlarım çatık, dişle-rim kısıp, burnumdan soluyarak yürü-düm üstüne:

— Nerdeee o eski işler! Yüz gram mercimek satardık, yüz gün sırt üstü yatardık!

— Mer...
Top gibi patladım:

— Ne kadar?
Adamcağız perişan:

— Sinirlenmeyin kardeşim, diye yalvardı Ne kadar isterseniz...

Bir hissimle geçtim tezgâhın arkasına:

— Yeşil mercimek mi, kırmızı mercimek mi?

— Tek kızmayın da hangisinden olursa olsun.

Yarıyı kırmızı, yarıyı yeşil bastım kesekâğıdına.

— Tuz...
Döndüm patrona:

— Şeytan diyor...
Mercimeğin sahibinin hesabı öde-mesiyle, tuzu da mercimeği de bi-rakıp tiymesi bir oldu.

— Eyvaaaah, yine laf işiteceğiz, de-meme kalmadan sırtımı sıvazlayan patron:

— Aferin, dedi. Çabuk kavradın.

— Peki, adam parasını ödediği hal-de neden ismarladıklarını almadan kaçtı?

— Boşver, dedi patron. O henüz dükkânımıza ilk geliyor. Yarın öbür gün iyice alışır.

Şimdi tam altı aydır o dükkânda-yım. İşime de bayağı alıştım hanı.

Tatlı dil, güler yüz ve bir kaç güzel söz yüzünden kaybettiklerimi, şimdi başıra çağıra, onu bunu paylaya paylaya kazanıyorum.

Vedat SAYGEL

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Milletler Gülüyor

— Ben Dö Gol ve gözdeleleri!

Kaza

Martin acele bir iş için Londra'ya gidecekti. Huysuzluğu tu-tan karısı:

— Ben de seninle geleceğim! diye diretti.

— Ama karıcığım, ben iş icabı gidiyorum. Hem bu mevsimde Londra hiç de eğlenceli değildir.

— Ben oraya eğlenmek için değil, bir kürk manto almak için gitmek istiyorum.

— Canım, kürkü Paris'ten de alabilirsin.

— Canım, sen de iş görüşmesini Londra yerine Paris'te de yapabilirsin!

— Hani bu film çok hareketli-ydi... Yanımda oturan genç bir kere bile bana dokunmadı!..

Toplantı

Çocuk, babasına, okulda önem-li bir toplantı yapılacağını, erte-si gün kendisinin de muhakkak gelmesi gerektiğini, hattâ bunun şart olduğunu söyleyince adam-cağız itiraz etti:

«— Yavrum ben çok yorgu-num... Hem biliyorsun, kalabalık yerlerden de hoşlanmam...»

«— Merak etme babacığım...» dedi çocuk. «Toplantıda senden, benden ve okul müdüründen baş-ka kimse bulunmayacak.»

Kiminle?

Asık bir yüzle babasının büro-suna giren delikanlı:

— Karınla yine kavga ettik, de-di.

Yazısız

Palavra yarışı

İngiltere gezisine çıkan Marius, memleketine dönmüştü. Gezi iz-lenimlerini dinleyen arkadaşı O-liv'e:

— Bir gece de, kraliçenin özel dâvetlisi oldum, dedi.

Oliv gayet ciddi:

— Biliyorum, dedi. Kraliçe ba-na yolladığı son mektubunda, ha-tırım için seni dâvet edeceğini bana yazmıştı!

Nasıl çıkmış?

Adam, otel odasının kapısını vurdu:

— Açınız, diye seslendi. İçerde olduğunuzu biliyorum.

İçerden ses gelmeyip, kapı da açılmayınca yeniden seslendi:

— İçerde olduğunuzu biliyo-rum, çünkü ayakkabılarınız kapı önünde..

O zaman içerden zayıf bir ses cevap verdi:

— Terlikle çıktım birader!

— Ah, keşke herkes sizin gibi bahış verse!..

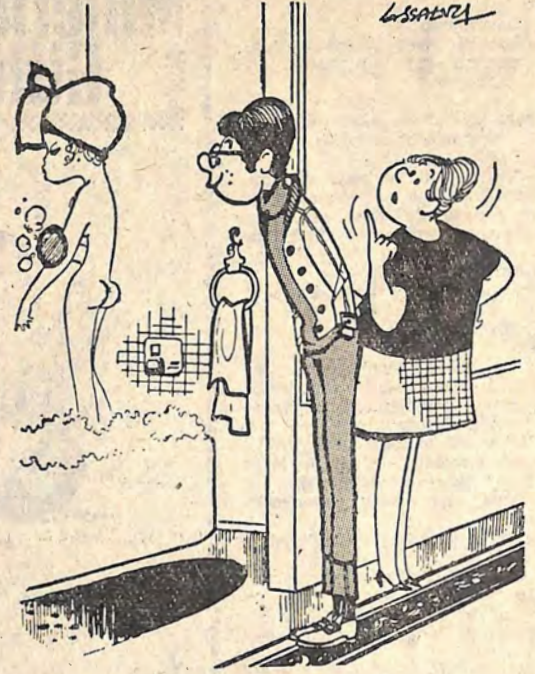
Kurnazlık

Kırmızı ışık yanınca öndeki araba ansızın durdu, arkadaki araba da güm diye vurdu! Arkadaki arabadan çıkan genç kadın bir arabasının eğri burnuna baktı, bir öndeki arabanın şofö-rüne:

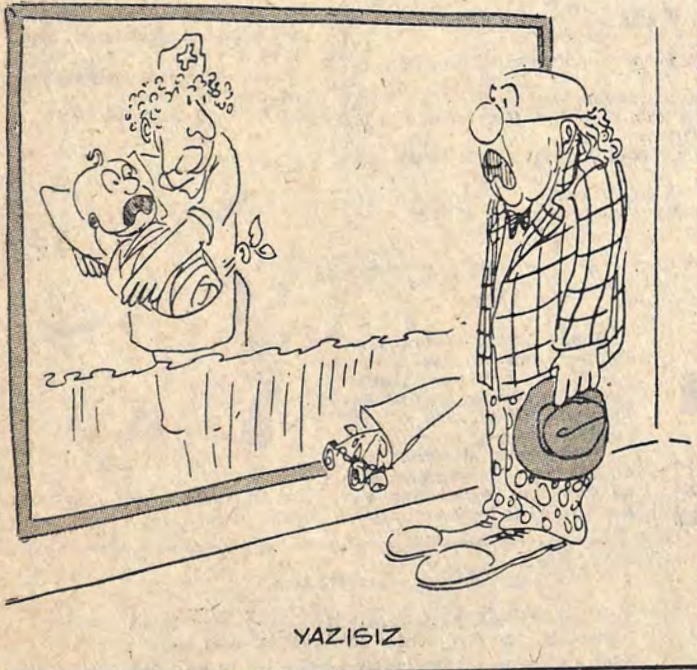
— Bugün sizlere ne oluyor bilmem ki! diye bağırdı. Sabahtan beri çarptığım bu üçüncü araba... Biraz daha dikkatli olamıyor musunuz?

— SAĞMALAMA , NEYİN İLKİ ?..

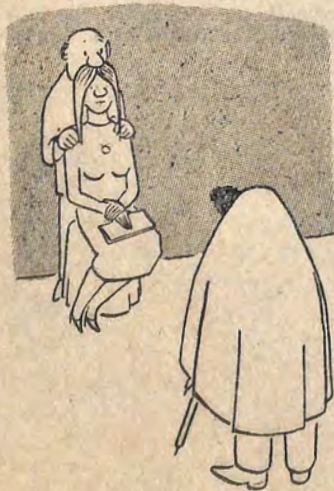
— BAKMASINA BAK AMA ,SAKIN DOKU -
NAYIM DEME !.

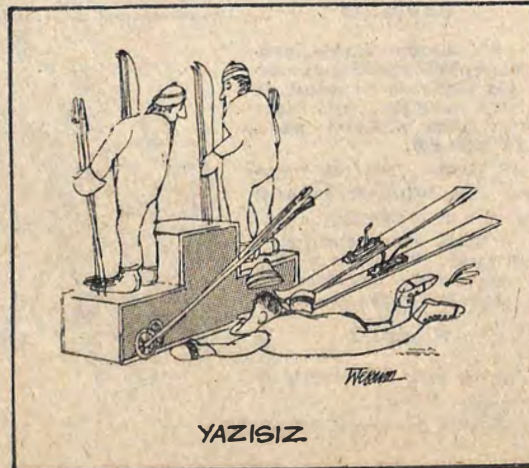
YAZISIZ

— ÇİZMEDEN YUKARI ÇIKMAYIN MÜDÜR
BEY!.. SİZE YALNIZ ÇİZMELERİMİ NA-
SIL BULUYORSUNUZ DİYE SORDUM .

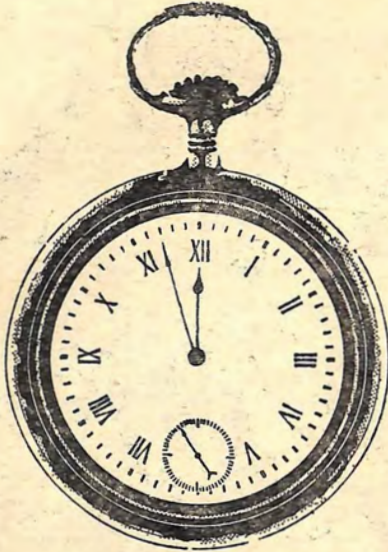
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60377 — 44)

«Mizah, çok ciddi bir
sanattır.»

Bernard Shaw

«İnsan güldüğü ka-
dar insandır.»

Molière

Akbaba

Düşündüren ve Güldüren
Bir Mizah Gazetesidir!

(Ak. : 45)

Şansınız
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Ak. : 46)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

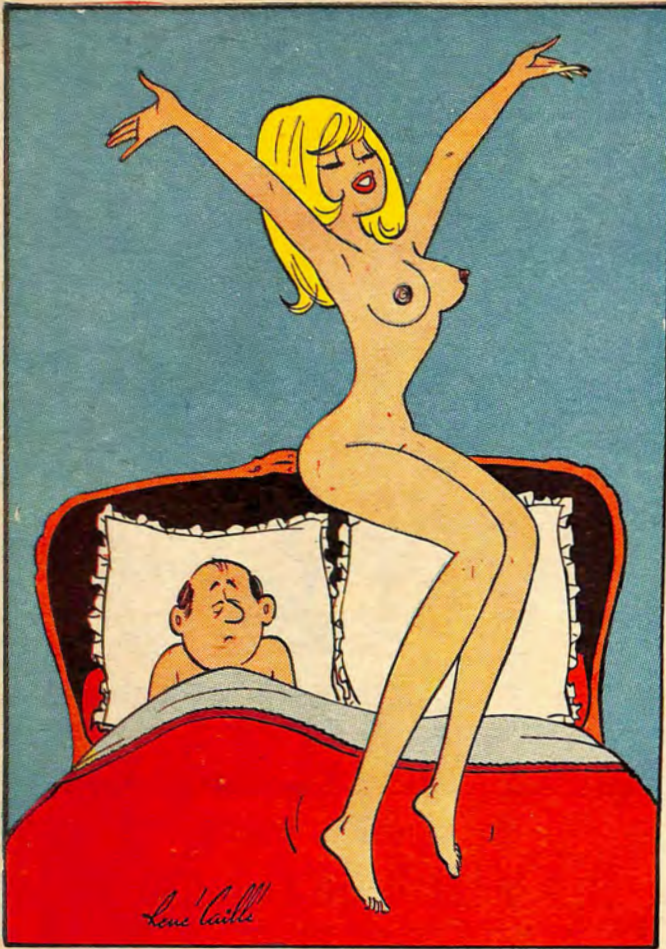
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
tim 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Fiatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

— BAHARDA İNSAN İSTEDİĞİ KADAR HAVALANA-
BİLİR , DEĞİL Mİ KOCACIĞIM ?..

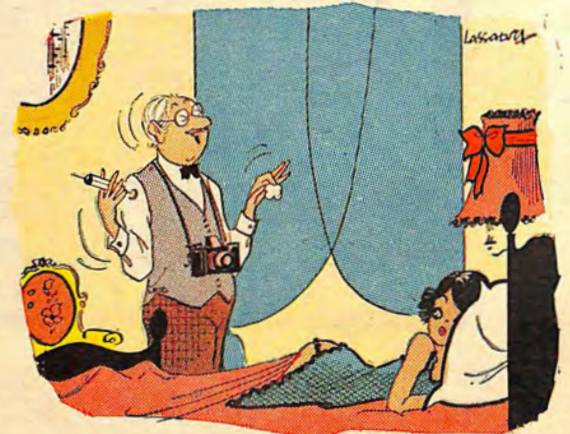
— NASIL TANIYAYIM AYOL !.. BAKSANA ,BU RESİMDİ
HEPSİ GİYİNİK !..

— HARİKA ... BU YATAK TAM BİZE GÖRE !..

— KÖŞELERİ İHMAL ETMEDEN GEÇMEYİNİZ !..

— HASTALARIMDAN BİR HATIRA RESMİ ALMAK
ADETİMDİR DE !..